

BİNBİR ROMAN

Cilt: 6 - Sayı: 147 - 25 Kuruş

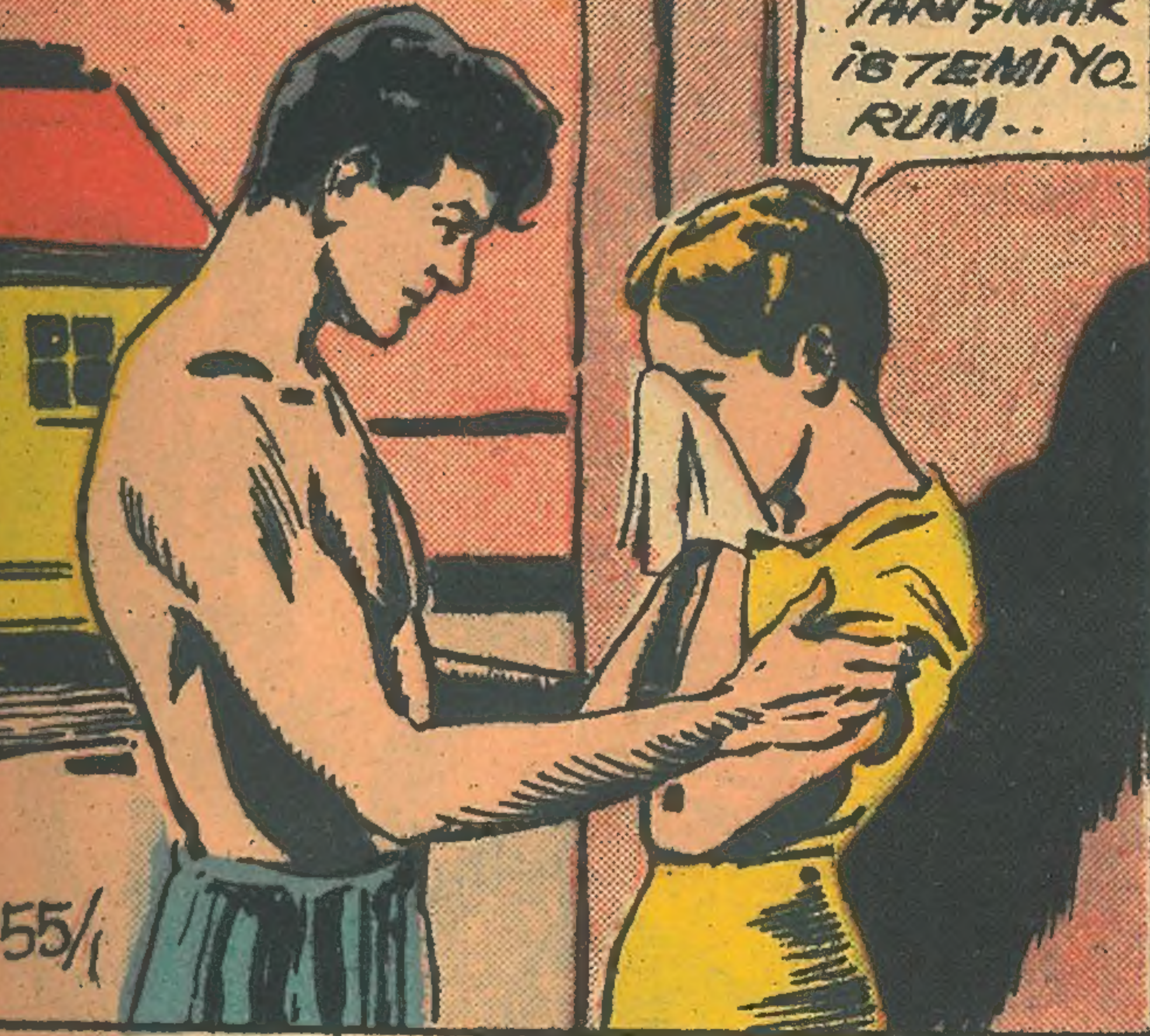
7 - Mart - Çarşamba - 1951

ARADIĞIM KADIN

PAVLO GENÇ KIZIN KENDİNE AŞIK OLDU.
GÜNÜ KORKUYLA FARKETTİ.

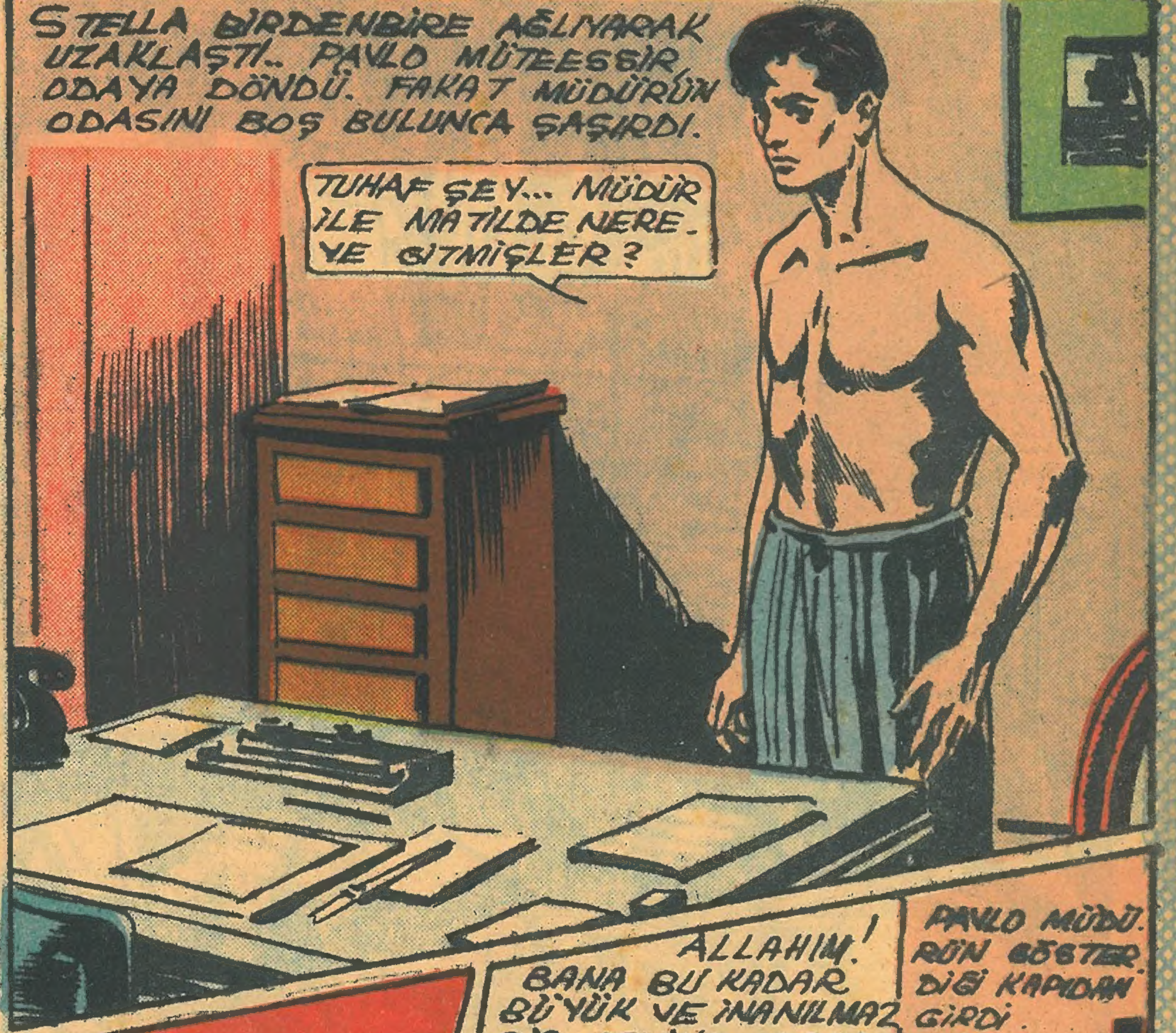
STELLA! RİCA EDERİM BANA İTİMAT
EDİNİZ. BURADAN AYRILMADAN SİZİN
İÇİN MUHAKKAK BİRŞEY YAPACAĞIMI.
NİŞANLIMLA TANISMAK İSTEMEZ Mİ-
SİN.. SENİ İYİ KARŞILAR..

HAYIR..
TANISMAK
İSTEMİYÖ-
RUM..

STELLA BİRDENBİRE AŞLIYARAK
UZAKLAŞTI.. PAVLO MÜTESSİR
ODAYA DÖNDÜ. FAKAT MÜDÜRÜN
ODASINI BOŞ BULUNCA ŞAŞIRDI.

TUHAF ŞEY... MÜDÜR
İLE MATİLDE NERE-
YE GİTMİŞLER?

YİNE DIŞARI ÇIKINCA MÜDÜ-
RÜ GÖRDÜ.

NE HABER?
KIZIMDI DE-
ĞİL Mİ? NE-
DEN AĞLI-
YORDU?

NİŞANLIMLA BA-
NA YAPTIĞINIZ
İYİLİĞİ DUYMUŞ-
GÖK MÜTEHAS-
SİS OLMUŞ.. MA-
TİLDE NEREDE?

ORADA!.. BİR İKİ DAKİKA
İÇİN SİZİN DE İÇERİ GİRME-
NİZE MÜSAADE EDİYORUM.
SONRA ODAMA GELİN.. İSTİDA-
YI HAZIR-
LAYIN..

TEŞEKKÜR EDERİM
MÜDÜR BEY.. GÖK
İYİ KALPLİSİNİZ..

ALLAHIM!
BANA BU KADAR
BÜYÜK VE İNANILMAZ GİRDİ-
ŞİN İÇİN SANA
HAMDEDİYORUM.
ANNEMİN SİHHA-
TİNİ KORU YA-
RABBİM..

PAVLO MÜDÜ-
RÜN GÖSTER-
DİĞİ KAPIDAN
GİRDİ.

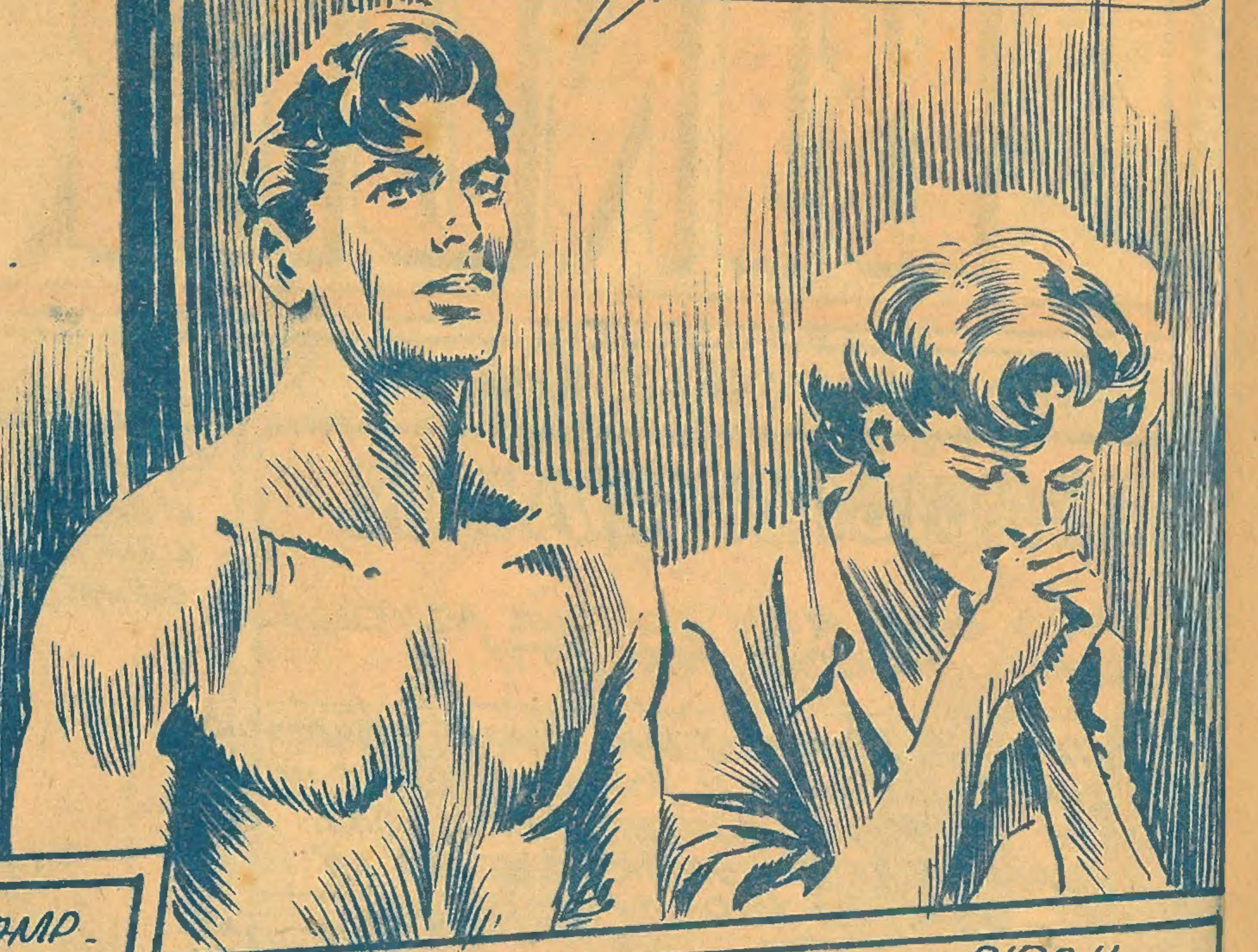

ALLAHIM KAYBOLDUĞUNU SAN-
DIĞIMI AŞKIMI İADE ETTİN
SANA BİN ŞÜKÜRLER OLSUN

PAVLO DA MATILDENİN DUASINA İŞTİRAK ET!!

ALLAHIM! BEN DE SANA ÇEK TİĞİM BU İZTİ-
RAPLARDAN SONRA BAHŞETTİĞİN SADET
İÇİN TEŞEKKÜR EDERİM.

55/2 BİR KADININ YAPTIĞI BU İŞLER BÜTÜN KAMP.
BURADA OLMASAYDI HEM DE TA DUYULDU
İMİKANI YOK İNANMAZDIM. GÜZEL BİR RİZ.. GECE
KIZIN SEVGİSİ NE DE ZOR. BASTIRACAK.. NE O TAR-
LU İMİŞ.. TUF AĞLIYOR
MUSUN?

YOK CANIM GASTON.. HEPİNİZİN
GÖZÜME BİRŞEY KAÇ- TI DA SULANDI..

HAPİSHANE
MÜDÜRÜ PAVLONUN İS-
TIDASINI ZARFLARKEN..

MÜDÜR BEY İHTİYAR BAR-
TİDİN SİZİNLE KONUŞMAK İS-
TİYDİ.. İÇERİ GİRMEDEN
ÖNCE AĞZINI ÇAL-
KALAT.. ÇİĞNEDİ
Ğİ TÜTÜN KOKU-
SUNA TAHAHHÜL
EDEMİYORUM.

MÜDÜR BEY ARKADAŞLARIMIN NAMINA GELİYORDU
PAVLONUN AFFEDİLMESİ İÇİN MÜRACAAT EDECEK
MİSSİNİZ. VAKIA
BU BİZİM HAKKIMIZ
DEĞİL AMA MAH-
KUM ARKADAŞLAR
DA AFFEDİLMESİ
İÇİN BİR İSTİDA
YAZDIK.

ARKASI VAA

Mac Tavish: «Garip şey, dedi. Biraz daha anlatır mısınız?»

Karışık Bir İş

Nakleden: S. DEMİRCİ

Mr. Alonzo Mac Tavish, güzel kadınların cazibesine hiç mi hiç merhamet göstermeyen ve bu yüzden zaten çapraşık olan işleri sık sık sarpa saran bir adamdı. Pişmiş tavuğun bile başına gelmeyenlerin hep onun başına gelmesine de bu olmaz olası huyu sebep değil miydi zaten...

Gene öyle macera peşinde dolaşırken yolunun Monte Carlo'ya düştüğü gecelerden birinde, büyük bir kumarhanede gözüne, varını yığını rulet masalarına yatıran genç bir kadın ilmişti. Uzun boylu, kızıl saçlı ve firuze gözlü emsalsiz bir güzel olan bu kadın, kaybettikçe sinirleniyor, sinirlendikçe oynuyor, ve oynadıkça mütemadiyen kaybediyordu. Nihayet, elindeki son fişleri de bir rulet tekerleğinin üzerine bıraktıktan sonra ümitsiz bir tavırla sahane omuzlarını silkerek döndü, ve salonun büyük kapısına doğru yöneldi. Bir köşeye çekilmiş, onu seyretmekte olan Alonzo'nun gözünden, kadının bir aralık onun bulunduğu tarafa doğru kaçamak bir nazar atfettiği de kaçmadı tabii...

Hemen sigarasını söndürerek kadının peşisıra ilerlemeğe başladı. Geniş bir taraçadan geçerek, bahçeye inen merdivenin üçüncü basamağına gelmişti ki birdenbire onun sendeliyerek korkuluğa yastığını, ve olduğu yere yığılmak üzere olduğunu farketti. Tesadüfler gene Alonzo'ya yardım ediyordu işte... Bir sıçrayışta kadının yanına vardı ve tamamiyle kendinden geçmiş olan ince vücudu, nu kollarının arasına alarak, biraz ilerideki kameryeye götürüp, hasır bir kanapeye yatırdı. Sonra koşar adımlarla uzaklaştı.

Geriye döndüğü zaman, elinde bir bardak brandi ve bir şişe soda vardı.

Kadının başını hafifçe kaldırarak: «Birkaç yudum alın, dedi. İyi gelir.» Ve bardağı belli belirsiz titreyen dudaklarına yaklaştırdı. Kadın biraz brandi içip te kendini toplar gibi olunca: «Affedersiniz, diye mırıldandı. Size çok zahmet oldu. Fakat, birdenbire hayat gözüme çok korkunç görünüverdi nedense... Ondan sonra da ne olduğunu bilmiyorum...»

Alonzo karanlıkta hafifçe gülümsedi ve: «Aldırmayın... dedi. Olgan şeylerdendir bu... Hem içerde okadar çok para kaybettiniz ki, bu benim bile gözümünden kaçmadı. Haydi, bir şeyler anlatın da açılın biraz...»

Kadının dudaklarında silik ve bedbaht bir tebessüm belirdi. «Bu bahçe benim başımdan geçene benzer ne çok hikâye dinlemiştir, kimbilir, dedi. Şimdiye kadar oyun masalarında hesapsız para kaybettim ve bu beni zerre kadar müteessir etmedi ama, bu seferki hepsine bedel oldu doğrusu...»

Alonzo anlayışlı bir tavırla başını sallıyarak: «Üzülmeysin, diye cevap verdi. Belki size bir faydam dokunabilir. Fakat, daha önce kendimi tanıtayım. Adım Mac Tavish, Alonzo Mac Tavish'tir.»

«Alâkanıza çok teşekkür ederim, Mr. Mac Tavish. Bununla beraber bana hiç kimsenin yardım e-

deceğini de zannetmiyorum. Çünkü aptalın biriyim ben...»

Mac Tavish: «Garip şey, dedi. Biraz daha anlatır mısınız, lütfen.»

Kadın: «İsmim, Helen T. Carnaway, dedi. Babam da Pittsburg'daki Cyrus Çelik fabrikalarının sahibi, Cyrus Carnaway'dır. Adını duymuş olacağınızı tahmin ediyorum.»

Milyoner Carnaway'i çok iyi tanıyan Alonzo, başını sallıyarak tasdik etti.

Kadın: «Son zamanlarda nefret etmeye başladığım bir adamla evlenmek için buraya kaçtım, diye devam etti. Büyük bir hayal kırıklığına uğramıştım ve üzüntümü ancak rulet masalarında hafifletebiliyordum. Çok geçmeden yanımdaki paranın hepsini kaybettim ve ilk işim babama hemen bir telgraf çekerek vaziyetimi bildirmek oldu.»

«Öğreneceği paranın her zamanı gibi en geç bir gün sonra elime geçeceğini tahmin ediyordum. Fakat canım öylesine sıkılıyordu ki bir tek geceyi bile kumar oynamadan geçirmeye tahammülüm yoktu. Bunun üzerine çok aptalca bir şey yaptım.»

«Monte Carlo'da beni tanıyan ve buranın en büyük kuyumcu mağazalarından birinin sahibi olan Raymond adında bir adam vardı. Doğruca onun dükkânına gittim ve altı tane elmas bilezik seçerek bunları otelime göndermelerini rica ettim. Yalnız adamla, bilezikleri otelde bir kere daha tetkik ettik-

ten sonra satın alıp almamak hususunda bir karara varacağımı söyleyerek hiç para vermemiştim. Niyetim de bunları hemen bir günlüğüne rehine koyup alacağım para ile tekrar oyun oynamaktı. Gene kaybetsem bile ehemmiyeti yoktu, zira nasıl olsa ertesi gün babamın göndereceği para ile bilezikleri rehinden kurtarıp Raymond'a iade edecektim.

«Fakat hâdiseler hiç de düşündüğüm şekilde cereyan etmedi. Zira kaç saat evvel Pittsburg'dan aldığım bir telgrafta babamın seyahate çıkmış olduğu ve bu yüzden de istediğim parayı ancak döndükten sonra, yani en az bir hafta sonra gönderebileceği yazılıydı.»

Ağlamaklı bir sesle: «Ondan sonra olanları siz de biliyorsunuz, diye sözünün sonunu getirdi. Rehinciden aldığım paranın hepsini biraz önce rulet masasında bıraktığımı gördünüz, herhalde...»

Alonzo kadına bir sigara uzatarak: «Fakat, dedi. Bunda okadar fazla üzülecek ne var, anlıyamıyorum. Eğer, kuyumcuya bilezikleri ancak bir iki gün sonra gönderebileceğinizi söyler ve babanızın yollıyacağı para gelince de onları rehinden kurtarıp sahibine iade ederseniz mesele kalmaz.»

Kadın: «Keşke okadar kolay olsaydı.. diye mırıldandı. Bugün, akşam üzerine doğru gene mütemadiyen kaybetmekte olduğumu görünce, parasını hemen götür-

(Lütfen sahifeyi çeviriniz)

SIYAH PELELERİN Lİ ADAM

YAZANI RAFAEL
SABATİNİ

Tarihî Aşk ve Macera Romanı: 43

Onları çekindiren yalnız Oviedo'daki nüfuz ve hâkimiyeti değil, aynı zamanda Toledo baş piskoposu, enkizitör General Don Gayarın da Don Pedro'nun amcası olması idi. Bu vaziyet meseleyi kat, kat vahimleştiriyordu. Bunları nazarı itibara alan Oviedo'daki enkizitörler Don Pedro ve kadının muhakeme edilmek için enkizitör generalin karışmasına çıkarılmak üzere Toledo'ya gönderilmesine karar verdiler...

Onların tereddüdünü anlayan Frey Luis mahkemenin Oviedo'da yapılması için ısrar ediyordu. Fakat itirazları nazarı itibara alınmayarak ertesi sabah mahkûmlarıyla beraber Toledo'ya gitmek üzere yola çıkmağa mecbur edildi.

Bu yolculuk bir hafta sürdü. Eğer Margaret çektiği sıkıntı ve eziyetlerle istikbalin karanlığı yüzünden bitkin bir halde olmasaydı belki bu seyahatten zevk alırdı. İngiliz tâbliyetinde oluşundan ümitsizlenmiyor değildi. Oviedo'da kendisini hiçbir mühim şahsiyetin huzuruna çıkarmamışlardı. Eğer böyle bir şey olsaydı, o sırada İspanyada İngiliz sefirinden müdafaa-sını istiyebilirdi.

Elne bu fırsat ancak Toledo'ya geldikten sonra geçti.

Mahpusları (Mukaddes Ev) e misafir ettiler. Burası Santo Do-

mingo civarında uzun, alçak iki katlı bir bina idi.

Şehrin diğer binalarından bir farkı yoktu. Sokak tarafı penceresizdi. Geniş gotik tarzında bir kapıdan içeri giriliyordu. Kapının üstünde, (Mukaddes Daire) nin yeşil haç arması işlemeli bir levha duruyordu. Büyük kanatlarında daha küçük bir kapı vardı. Buradan geniş taş avluya çıkılıyor. Yanda üst katın ahşap merdivenleri duruyordu. Bir koridor ileriye uzunuyor, bu koridorun hemen sonunda alt kata inilen taş basamaklar görünüyordu. Ara sıra iki Dominiken papazının geçişiyle bozulan sü-küt müstesna, bütün bina derin bir sessizliğe gömülmüş gibi idi. Bu binada insana emniyet, sükûnet telkin eden bir hal vardı.

Buraya geldiklerinin ertesi günü iki papaz, Lady Margaret'i hücrelerinden alarak kendisini bekleyenlerin yanına götürdü. Genç kız bu hasır şilteli hücrede uykusuz bir gece geçirmişti. Götürüldüğü yer zemin kat koridorunun sağında idi. Odanın pencereleri bahçeye açılıyordu. Fakat okadar yüksekte idiler ki hiçbir şey görmenin imkânı yoktu. İçeri sadece ışık ve hava giriyordu.

Bu odada genç kıza mahkeme edecek olan enkizisyon heyeti toplanmıştı. İki sandan duran masanın başında üç kişi oturmuşlardı.

kalıyorum. Ah, Mr. Mac Tavish, siz tanıdığım erkeklerin. en fevkalâdesi, hem...

Alonzo sözünü keserek: «Bunları da yarın akşama bırakın, dedi. Ve şimdi otelinize gidip istirahat edin, bakalım.»

Hakikaten pek sevimsiz bir adam olan Monsieur Sidonay, dudaklarında buz gibi soğuk bir tebessüm olduğu halde ziyaretçisini baştan ayağa süzdükten sonra: «Monsieur Mac Tavish, dedi. Bu işe neden teşebbüs ettiğini anlamıyorum, zannetmeyin. Böyle harikulâde güzel bir kadın, üstelik de Amerikanın çelik kralının kızı olursa ortada anlaşılacak bir şey kalmaz zaten. Fakat maalesef size faydalı olamayacağım.»

Alonzo büyük bir soğukkanlılıkla sigarasının külünü silkti ve: «Yani, şimdi benim, yirmi bin frangınızı vererek bilezikleri almama razı değil misiniz?» diye sordu.

Başını kuvvetle sallayan Sidonay: «Öyle, diye cevap verdi. Zira bileziklerin Monsieur Raymond'dan muhayyer olarak alındığını biliyorum ve bu yüzden de, bu mesele hakkında ancak Made-moiselle Carnaway'ın kendisi ile görüşebilirim. Polisin hâdiseyi öğrenmemesi için ne yapmak lâzım geldiği hususunda ondan başka hiç kimse ile münakaşa edemem günkü...»

Mac Tavish ayağa kalktı, önündeki masanın üzerinden eğildi ve Sidonay'ın suratına hatırı sayılır bir yumruk aşketti. Rehinci oturduğu iskemle ile beraber sömine-nin yanına kadar yuvarlanmış ve orada hareketsiz kalmıştı.

Alonzo çok sakın bir sesle: «Yarın sabah saat tam dokuzda yirmi bin frank getirip bilezikleri

Reis Frey Juan, sağında bir âza ve solunda savcı... Bunların solunda masanın sonuna doğru mahkemenin kâtibi oturmuştu.

Kâtibin yanında, mahkeme ile yakından alakası olmayan birisi oturmuştu. O da Frey Luis Salcedo idi. Mahkeme onun bulunmasını hem vakanın şahidi, hem de mahkûm kadının lisanını iyi bilmesinden ötürü istemişti. Duvara yakın konulan tahta bir sıra ve bir sandalye odanın mefruşatını tamamlıyordu.

Lady Margaret şimdiye kadar oraya getirilmiş olan maznunlardan çok ayrı bir hüviyet taşıyordu. Başı dik duruyor, adımlarını cesaretle atıyor, çatik kaşları ile sabırsız ve gayri memnun bir ifade taşıyordu. Bütün bunlar kötü bir duruma sürüklenmiş olan yüksek bir kadının, tavırları idi.

Yukarıda saydığımız evsafı ve güzelliği ile bu adamlar üzerinde şaşırtıcı bir tesir yapmıştı. Sirtında yine aynı koyu kırmızı elbisesi vardı. Elbisesinin korsajı göğsünün beyazlığını meydana koyacak bir açıklıkta idi. Maamafih yüzü sarı, mânen de çok bitkin idi.

Enkizisyoncular bir iki dakika, onu tetkik ettiler. Sonra başlarını eğdiler. Genç kadın her halile onları mevki ve vaziyetin icap ettirmediği bir yumuşaklığa gömmüştü. Yalnız Frey Luis şap-

alacağım, dedi. Anlaşıldı mı?» Ve şapkasını giyerek dışarı çıktı.

Yusuvarlak ve pırıl pırıl bir ay ile çiçek kokulu hafif bir rüzgâr elele vermişler, Les Palmiers otelinin taraçasında Mr. Alonzo Mac Tavish ile beraber dolaşan Mis. Carnaway'ın kızıl renkli saçlarıyla oynamaktaydılar.

Kız: «Mahvoldum, Alonzo, di-yordu. Ahlâksız herif, arzularına boyun eğmek niyetinde olmadığımı anlayınca polise haber verecek ve onlar da hemen beni tevkif edecekler. Babam bunları duyunca kimbilir nekadardır...» Birdenbire şaşırarak sordu: «Ne oldu, Alonzo? Niçin gülüyorsunuz?»

Yüzü tebessümlerle ısıldayan Mac Tavish: «Dinle, Helen, dedi. Aklıma başka bir şey geldi. Yarın sabah ilk işim Raymonda gidip bileziklerin altısını birden satın almak olacak. Ondan sonra da Sidonay'ın evine uğriyarak kararını öğreneceğim ve gene eski fikrinde ısrar ederse bu sefer de biz onu polise vereceğiz. «Ve kızın elini avuçlarının içine alarak ilâve etti: «Ben senin için her şeyi yapabilirim, Helen...»

Helen de yüzünü onunkine yaklaştırarak nefes gibi bir sesle: «Ah, Alonzo, dedi. Sen tanıdığım erkeklerin en mükemmelsin...»

Ertesi sabah Alonzo Mac Tavish kuyumcunun dükkânından çıkar çıkmaz, Raymond telefona sarılarak tefeciye vaziyetten haberdar etti. Birkaç dakika sonra da, Sidonay, Alonzo'yu yerlere kadar, eğilerek selâmlıyor ve: «Çok akıllıca hareket ettiniz, Monsieur Mac Tavish, diyordu. Şimdi artık bunları yirmi bin frank mukabilinde hakikî sahibine iade etmek büyük bir zevk olacaktır.»

Alonzo bilezikleri cebine koydu

kasını geriye itmiş dikkat ve alâka ile ona bakıyordu

Genç kıza içeri getiren rahipler onu hâkimler kürsüsünün önünde durdurdular. Frey Juan İspanyolca bir iki kelime söyledi. Gardiyanlardan biri sandalyeyi çekerek Margaret'e oturmasını işaret etti. Margaret sandalyeye oturup ellerini kavuşturduktan sonra enkizisyoncuya bakarak beklemeye başladı.

Gardiyanlar tekrar öne eğilip genç kıza bir daha tetkik eden Frey Juan'ın bir işareti üzerine geri çekildiler. Frey Juan tatlı ahenkli bir sesle konuşmağa başladı. Sesinin ahengi son derece cazip ve insana emniyet telkin edici idi. Reis Frey Juan'ın yanındaki kısa, ufak tefek bir adamdı. Ağzının ifadesi müstehzi, gözleri parlaktı. Savcı da sert çizgili yüzlü kalın çene kemikli bir adamdı.

Enkizisyoncu ağır, ağır fakat yanlışsız bir İngilizce ile konuşmağa başladı. İngilizcesi yardım-sız konuşmağa müsaitti. Evvelâ İspanyolca, yahut Fransızca bilip bilmediğini sordu. Menfi cevap alınca:

— O halde elimden geldiği kadar sizin lisanınızda konuşmağa çalışacağım, dedi. İcap ederse Frey Luis bana yardım eder...

(Arkası var)

(3. sayfadan devam)

miyeceğimi haber vermek için rehinciye telefon ettim. Fakat Sidonay adındaki bu kötü kalpli adam, tesadüfen, bilezikleri aldığım yeri öğrenmiş ve onların hakikî sahibi olmadığımı anlamıştı. Parayı yarın ögle vaktine kadar vermediğim takdirde karakola gideceğini ve polise her şeyi...» Boğazına tıkanan hicirıklar daha fazla konuşmasına mâni oluyordu, sustu.

Alonzo müşkül durumlarında kadınların yardımına koşmanın erkekliliğin şanından olduğunu bilen ve böyle yapmakla çok şeyler kazanabileceğine inanan bir adamdı. Kadının ipek kadar yumuşak saçlarını hafif hafif okşiyarak: «Anlıyorum, dedi. Fransadaki tefeciler hep böyle can sıkıcı olurlar zaten... Şimdi söyleyin bakalım, bu Sidonay denen herif bileziklere mukabil size kaç para verdi

Kadın: «Yirmi bin frank, dedi. Halbuki altısının birden hakikî değeri yüz yirmi bin franktır.»

Alonzo en tatlı tebessümüyle ve: «Üzülmeysin, diye devam etti. Yarın sabah ilk işim Mr. Sidonay'ı görmek ve yirmi bin frangi vererek bileziklerinizi almak olacak. Ondan sonra otelinizde buluşur, gece de kendimize mükellef bir ziyafet çekerek geçenleri unutmaya çalışırız.»

Kadın büyümüş gözlerle Mac Tavish'e bakıyordu: «İnanamıyorum, diye fısıldadı. Dünyada bu kadar iyi insanların da olabileceğine inanamıyorum. Size nasıl teşekkür edeyim, bilmem ki...»

Alonzo Mac Tavish: «Teşekkürü sonraya saklayın, dedi. Yalnız şimdi bana Sidonay'ı ve sizi nerede bulabileceğimi söyleyin, yeter.»

Kadın: «Rehinci, Vergalles sokagında oturuyor, diye cevap verdi. Ben de Les Palmiers otelinde

ve ıslıkla neşeli havalar çalarak Les Palmiers otelinin yolunu tuttu. Helen'in, bu iş için harcadığı yüz kırk bin frangi babasının göndereceği para gelir gelmez nasıl olsa kendisine ödiyeceğini ve üstelik böyle yapmakla bir milyonerin, onunla arkadaşlık etmeyi pek de can sıkıcı bulmayan dünyalar değerindeki kızının kalbini kazandığını düşündükçe, sevincinden kabına sığamıyordu.

Bilezikleri kızın kucağına bırakarak: «İşte, dedi. Hepsi senin oldu artık... Ve mesele de babamın kulağına gitmiyecek şekilde halledildi.»

Kız Alonzo'yu bir öpücük yağmuruna boğarak teşekkür etti ve: «Zaten, dedi. Biraz önce Pittsburg'dan gelen bir telgraftan, paramın yarın burada olacağını öğrendim. Böylece yaptığınız masrafların hepsini hemen ödiyebileceğim ama ahlâksız Sidonay'ın pençesinde kurtardığınız için de size ömrümün sonuna kadar minnettar kalacağım. Şimdi bana birkaç dakika müsaade edin de gidip bilezikleri otelin kasasına koyayım.»

Alonzo balkondaki sezlona zandı ve Monte Carlo'da Helen ile beraber geçireceği şahane günleri hayaline daldı. Bir yandan da işleri bu kadar ustalıkla idare edebildiği için kendi kendini tebrik ediyordu.

Birdenbire deli gibi yerinden sıçradı. Gözleri yuvalarından fırlarcasına açılmış, ellerinde valizlerle büyük bir otomobile binerek otelden ayrılmak üzere olan iki kişiye bakıyordu. Bir motor sesi duyuldu ve birkaç saniye sonra, otomobil arkasında bir toz bulutu bırakarak gözden kayboldu. İçinde kiler Miss. Helen Carnaway ve Mr. Sidonay idiler. Alonzo'nun yirmi bin frangi ve altı tane elmas bilezik de onlarla beraber kaybolmuştu tabii...

NAT PINKERTON

NE BUDALA ŞEYSİN
İNSAN MİLYONLAR
DEĞEN ZÜMRÜT-
Lİ HİÇ CEBİNDE
BIRAKIR MI? YA
ONU ÇALAR-
LARSA..

75

KAPIDA MADAM
DIŞARIDA KAR
YAĞIYOR

BİLİYORUM
ÇOK SIKILDIM
BİRAZ HAVA
ALAYIM..

KİTTİ..
KİTTİ..
NE YAPTI
YİNE MAN-
TO ÇAL-
DIN..

AMA NE DE
YUMUŞAK
ARTIK GE-
RİDE Dİ-
NEMEM..

KIZ SEN HİÇ ADAMI OLMİYA-
CAK MISIN? BEN O KADAR
SİKINTI İÇİNDE BU ZÜMRÜT-
LERİ TIRIKLADIM GİT NE YAPARSA
YAP ONU BUL.

KİM ALA-
CAK CANIM.
KÜRKÜMÜN
CEBİNDE
GİDER ALI-
RIM.

SON NUMA-
RAMİZ...

TUHAF..
BENİM MANTO
KİMSEDE YOK.
VESTİYERDE
DE YOK..

MÜĞGE
MAN-
TOMU
BULA-
MADIM

GEL BAŞIMIN CEZASI
KAPINA BAKALIM..
HİÇ ÇIKAN OLMUŞ
MU?

Copy. 1950, King Features Syndicate, Inc., World rights

ŞU KAPI-
DAKİ ADAMA
SOR BAKA-
LIM..

NE HABER
AHBAP?

HİÇ.. ŞAŞIRDIM.. KADININ
BİRİ KÜRK MANTOSUNA
SARINMIŞ YÜRÜYE YÜ-
RÜYE ÇIKTI GİTTİ.

GEL..
OTOMO-
BİL SIKAK
TIR.

KAPICIYA
BAKILIRSA
KADIN OTO-
MOBİLLE
GİTMENİŞ.

ÖYLEYSE
ÇOK UZAKTA
DEĞİLDİR.

CH ALLAHINI
YİNE BİR DELİ-
LİK YAPTIM..
ŞİMDİ KIZIMI
KAREN'İN
YÜZÜNE NA-
SIL BAKA-
CAĞIM?

BU
CEBİM-
DEKİ DE
NE?

177

ÇİTTER-
TON
ZÜMRÜT-
LERİ!

ARKASI VAR

«Parana da lânet olsun, sana da.»

Yunanistanlı Nick ile, Roman-yalı karısı Helena, Brewer Street'teki köşklerrinin sokağa bakan odalarından birinde münakaşaya tutuşmuşlardı. Helena Nick'in, Alexandra Park'daki at yarışlarında neden daima Maria adındaki ne idüğü belirsiz bir kadınla beraber göründüğünü soruyor, adam da yarışlara sadece kumar oynayıp para kazanmak maksadıyla gittiğini iddia ederek, Maria ile aralarında hiçbir şey olmadığını söyleyip duruyordu.

Nihayet karısını biraz yumuşatabilmek ümidiyle: «Biliyorsun ki bu paraları da sana vermek için kazanıyorum.» dedi ve cebinden çıkardığı şişkin cüzdanın arasından bir demet banknot çekip Helena'nın önüne atarak ilâve etti: «Bugünkü bunları al ve canının istediği yere harca, olmaz mı?»

Fakat kadının paraları kapması ile gerisin geriye Nick'in suratına fırlatması bir oldu.

«Parana da lânet olsun, sana da!»

Tam o sırada İtalyan uşakları elinde kahvaltı tepsisi olduğu halde kapıyı açtı ve birdenbire kapıdan açık pencereye doğru esen şiddetlice bir rüzgâr banknotlardan birini önüne kattığı gibi sokağa uçuverdi. Kadın hemen pencereye koştu ve yarı beline kadar dışarı sarkarak parayı gözden kaybetmemeye çalıştı. Kocası da merdivenleri dörder dörder atlayıp sokağa fırlamıştı. İkisi de telaşlanmakta haklıydılar. Zira tam beş İngiliz liralık bir banknottu bu.

Beş dakika sonra Nick hiçbir şey bulamadan geri döndü ve kavgaya yeniden başladı tabii.

Para bir müddet havalarda dolaştı ve sonra yavaş yavaş alçalarak önce, köşebaşında duran bir payton atının burnuna çarptı. Hayvan sinirlenerek burnundan solumaya başladı ve bunun üzerine tekrar havalanan banknot Great Windmill caddesine doğru yönelip, o esnada Archer sokağından çıkmakta olan Tony Heywood'un yüzüne yapışverdi.

Tony tam bu münasebetsiz kâğıt parçasını yakalayıp yere fırlatmak üzereyken birdenbire onun, İngiltere Bankasının çıkardığı beşer İngiliz lirası kıymetindeki kâğıt paralardan biri olduğunu görerek şaşırıldı. Banknotun arkasındaki mürekkeple yazılı imzayı da «Philip Morris» adındaki herhangi bir satıcı lâf olsun diye atmıştı herhalde.

Bir Paranın Hikâyesi

Nakleden: Selma Büket

Fakat adam kendini çabuk topladı ve keskin nazarlarını kısa bir müddet etrafta dolaştırarak kimse'nin onunla alâkadar olmadığına kanaat getirdikten sonra banknotu iç cebine yerleştirdi.

Bir yandan da: «Gökten artık para yağıyor galiba, diye söyleniyordu. Ama ben de Allahın az talihli kullarından değilmişim hani...

Hakikaten de öyleydi. Zira henüz ikinci derecede bir aktör olan Tony, birdenbire hastalanarak son çalıştığı işten de olmuş ve iyileşir iyileşmez tekrar bir yere kapılanmak ümidiyle sokak sokak dolaşmağa başlamıştı. Ama hiç kimse böyle ta-

nınmamış bir aktöre rol vermeye cesaret edemiyordu. Eski stüdyosunda da onun yerine bir başkasını angaje etmişlerdi.

Bu yüzden Tony bulduğu parayı polise teslim etmeyi aklından bile geçirmedi ve birikmiş kiralari derhal ödemediği takdirde kendisini kapı dışarı edeceğini söyleyen ev sahibini bir an evvel memnun etmek niyetiyle, otobüs durağına doğru ilerledi. Birdenbire omuzuna bir el dokundu.

«Yüzünü gören cennetlik, Tony Heywood. Nerelerdesin?»

Tony, başını çevirince meşhur film prodüktörü Ted Shamrock ile

yüz yüze geldi.

«Oh, sen misin Ted? Merhaba.» İki dost hararetle el sıkıştılar. Ted, Hollywood'dan yeni geldiğini söyledikten sonra: «Akşam yemeğini beraber yememizde bir mahzur var mı Tony? dedi. Bana arkadaşlık edersin tabii.» Ve onun cevabını beklemeden önlerinden geçen bir taksiyi durdururdi.

Hollywood kulübünden çıkarken saat on bile olmamıştı. Ted hesabı gördü ve Tony'nin koluna girerek: «Daha vakit çok erken, dostum, dedi. Ağız tadı ile yemek yedikten sonra insanın canı biraz da eğlenmek istiyor doğrusu. Sen ne dersin?» Haftalardan beri böyle şeylerin hasretini çeken Tony ne diyebilirdi ki...

Gene bir taksiye atladılar ve Ted şoföre Bayswater'da bir adres verdi. Tony sordu: «Orası da neresi?»

Öteki bıyık altından gülererek: «Sabırlı ol, dedi. Şimdi göreceksin.»

Otomobil birkaç dakika sonra iki yanına kocaman köşkler sıralanmış, Bayswater caddesinin ara sokaklarından birinde durdu.

Parayı vererek taksiyi savan Ted: «Gideceğimiz yer burası değil, dedi. Fakat kimsenin dikkatini çekmemek için otomobili mahsus biraz geride bıraktım.» Bütün bunlardan hiçbir şey anlamayan Tony sesini çıkarmadan arkadaşını takip etti.

Biraz daha ilerleyerek büyük bir evin kapısında durdular. Ted zile bastı. Çok geçmeden kapının önünde üniformalı bir uşak belirdi ve Ted Shamrock'u tanıyor olacaktı ki hürmetle gerileyerek selâm verdi.

Ted: «Bu centilmen, arkadaşumdır. Malborough, dedi. Bizimkiler nerede?»

Uşak şapkalarını alarak: «Birinci kattalar, efendim.» diye cevap verdi.

Merdivenleri çıkarırken Ted: «Nerede olduğumuzu artık anlıyorsun değil mi? diyordu. Bu, şehrin en yüksek kumarhanelerinden biridir ve izini belli etmemek için hefta hafta bir başka yerde açılır. İçeride de, ruletten bakaraya ve pokere kadar her türlü oyunu oynatırlar. (Arkası 11. sayfada)

SÜRPRİZ SEYYAHATI

Yazan: Pierre Meurée
Çeviren: Sayhan Bilbaşar

Jerome baba karısının devamlı ısrarları üzerine yemek masasına oturduğu zaman, «Longueville Postası» adlı gazete de kucağında bulunuyordu.

Bir müddet hem yemeği, hem okumayı aynı zamanda idare etmeğe çalıştıktan sonra, artık karısına numara yapmaktan vazgeçti ve:

— Bak sana şu ilânı okuyayım da dinle! dedi.

Ama karısı Bobonne hiç de ilân dinlemeğe hevesli değildi.

— Yemeğini yel diye emretti. Okuduğun kadar yemiş olsaydın şimdi böyle sıksa bir ihtiyar haline gelmezdin.

— Ama Bobonne bu ilân okadar enteresan ki. Dinle bak: «İskandinavya'da bir hafta. Konforlu bir seyahat - birinci sınıf otel ve yemekler - ufak gezintiler de masrafa dahildir.» diyorlar.

— Tamam. Yine seyahatten bahsedeceğim anlamıştım zaten. Sen başka şey bilmezsin ki zaten. Bu ihtiyar halinde seyahat edeceksin de ne olacak?

— Ne mi olacak? Yeni bir yer göreceğim. Zaten şimdiye kadar senin sözünü dinleyip Longueville'den dışarı adım atmayışım kabahat. Ama bu defa kararım katı. Seyahate çıkacağım; sen de beraber geleceksin!

Artık Jerome babanın başka işi kalmamıştı. Na zaman Longueville Postası'nda, seyahat acentesinin yeni bir ilânını görse kalbi heyecanla çarpmağa başlıyor ve şartların kendilerine uygun olup olmadığına bakıyordu.

Nihayet karısı prensip olarak, seyahate çıkma fikrini kabul etti. Bu defaki zorluk da nereye gideceklerini tesbit etmekteydi. Birisi kuzeye, diğeri de güneye gitmek istiyordu. Ama memleketlerinin hududu haricine çıkmadan tabii.

Jerome babanın kafası meseleye bir hal çaresi aramakla meşgulken, Longueville postasında çıkan bir ilân bu müşkülü hallediverdi.

Seyahat acentesi müşterilerine şu teklifte bulunuyordu. Geziye katılma isteyenler bilmem ne kadar para verecekler ve onları artık filanca gün, şirketin lüks otobüsüne binmekten başka hiçbir şey alâkadar etmeyecekleri. Bu fevkalâde otobüsün düşüncesi bile Jerome babanın yaşlı kalbinde heyecan ürpertileri yaratıyordu.) Gidecekleri yer meçhuldü. Ama muhakkak ki yolcuların fevkalâde hoşuna gidecekti. Acente bu gezinin adını «Sürpriz seyahati» koymuştu.

Jerome baba Bobonne'yi kolay razı etti. Zira kocasının gidecekleri yer hususundaki iddiasından vazgeçmiş ol-

ması ona yetiyordu.

Güzel bir Mayıs sabahı, seyahat acentesinin, kilometrelerce uzakta olan merkezinden hareket ettiler. Longueville Postası'nda resmini gördüğü canım otobüsün yaylı koltuklarına gömülmek Jerome babayı kendinden geçirmişti.

Otobüsün takibettiği yolun kenarındaki evler ne kadar geniş ve güzeldi. Hele ara sıra yanlarından geçen lüks otomobiller... Jerome baba böyle şeylerin mevcut olabileceğine dahi ihtimal veremezdi.

Nereye gidiyorlardı acaba? Eğer Jerome amcanın istediği gibi kuzeye gidiyorlarsa fevkalâde olurdu hani?

Epey zaman etraflarını saran güzellikleri seyirle vakit geçirdikten sonra, otobüsteki memurların perdele-ri kapamakta olduklarını gördüler. Bu kumpanyanın, seyahatin tam bir sürpriz olması için aldığı son tedbir. di. Nereye gelmiş olduklarını, otobüs orada stop ettikten sonra anlayacaklardı.

Bir müddet perdeler kapalı yol aldıktan sonra otobüs durdu. Kapılar açıldı ve yolcular dışarı çıktılar.

Jerome baba ve Bobonne etrafi ilk defa gördükleri zaman şaşkınlıktan âdeta dilleri tutuldu. Rehberin:

— Burası memleketimizin en sevimli kasabalarından Longueville'dir. diyen sesini hayal meyal duydular.

GİZLİ VAZİFE !..

ARTIK BİZİM
MİSAFİRİMİZ OLA-
CAK SIN.. BİR YERE
ÇIKMIYACAKSIN..
ŞİMDİ BİR SÜRPRİ-
ZE HAZIRLAN

NOTTOLA
NIN
EVİNE
GELDİLER

147

BİLÂ! BİLÂ..
İMKÂNI YOK..
SEN HAYAT.
TA HA!..

FRANSUA!!!
ALLA-
HIM!..

ARTIK BURADAN AYRILMA-
SIN İNŞALLAH DELİKAN-
LI..

BU SIRADA
ROZİNLE
ANNESİ
ALENE
BAKIYORLAR.
DI. ALEN
İKİ ÜÇ GÜN
SONRA
KENDİNE
GELDİ.

NERE-
DEYİM
BEN?

CESUR OL YAVRUM..
KORKACAK BİR
ŞEY YOK.

BENİ BATAKLIĞA
ATAN O HERİFTEN
İNTİKAMIMI
ALACA-
ĞIM.

HERŞEYDEN
EWELİYİLEŞ-
MEĞE BAK.

BABANIN SUÇ
ORTAĞISIN
DEĞİL Mİ?

HAYIR- HAYIR..
AKSİNE SENİ
KURTARMAK İS-
TEDİM.

MİŞELİN O HE-
RİFLE YALNIZ
BAŞINA MI
KALDI? YAR-
DIMINA
KOŞMALI-
YIM.

HENÜZ ZAYIF-
SIN OĞLUM..

ONU HİÇ YALNIZ
BIRAKMADIM.. GİDE-
CEĞİM.

ANNE İSRAR
ETME.. BIRAK-
GİDELİM.

İNDİANA
İKİ GENÇİN
UZAKLAŞ-
MALARINI
HÜZÜNLE
SEYRETTİ.

TEŞEKKÜR
EDERİM
ROZİN..
FAKAT BU
İYİLİK
NEREDEN
GELİYOR.

DEĞİŞTİM
ALEN.. İYİ
OLDUM.

HESABINA
MEMNUN
OLDUM

SENDEN İKİ MÜ..
HİM RİCAM VAR
ALEN..

BİRİ BABAMDAN İNTİ-
KAM ALMAĞA KALK-
MA.. NE OLSA BA-
BAMDIR.. İKİNCİSİ AN-
DREYLE ARAMI-
ZI BUL-
MAN..

ANDREYİ
SEVİYORMU
SUN?

ONUNLA ANLA-
ŞACAĞA BEN-
ZERİZ..

EĞER MİŞELİNLE BULUŞUR
SAK SAĞDETİN İÇİN ELİM-
DEN GELENİ
YAPACA-
ĞIM. SÖZ
VERİ-
YORUM

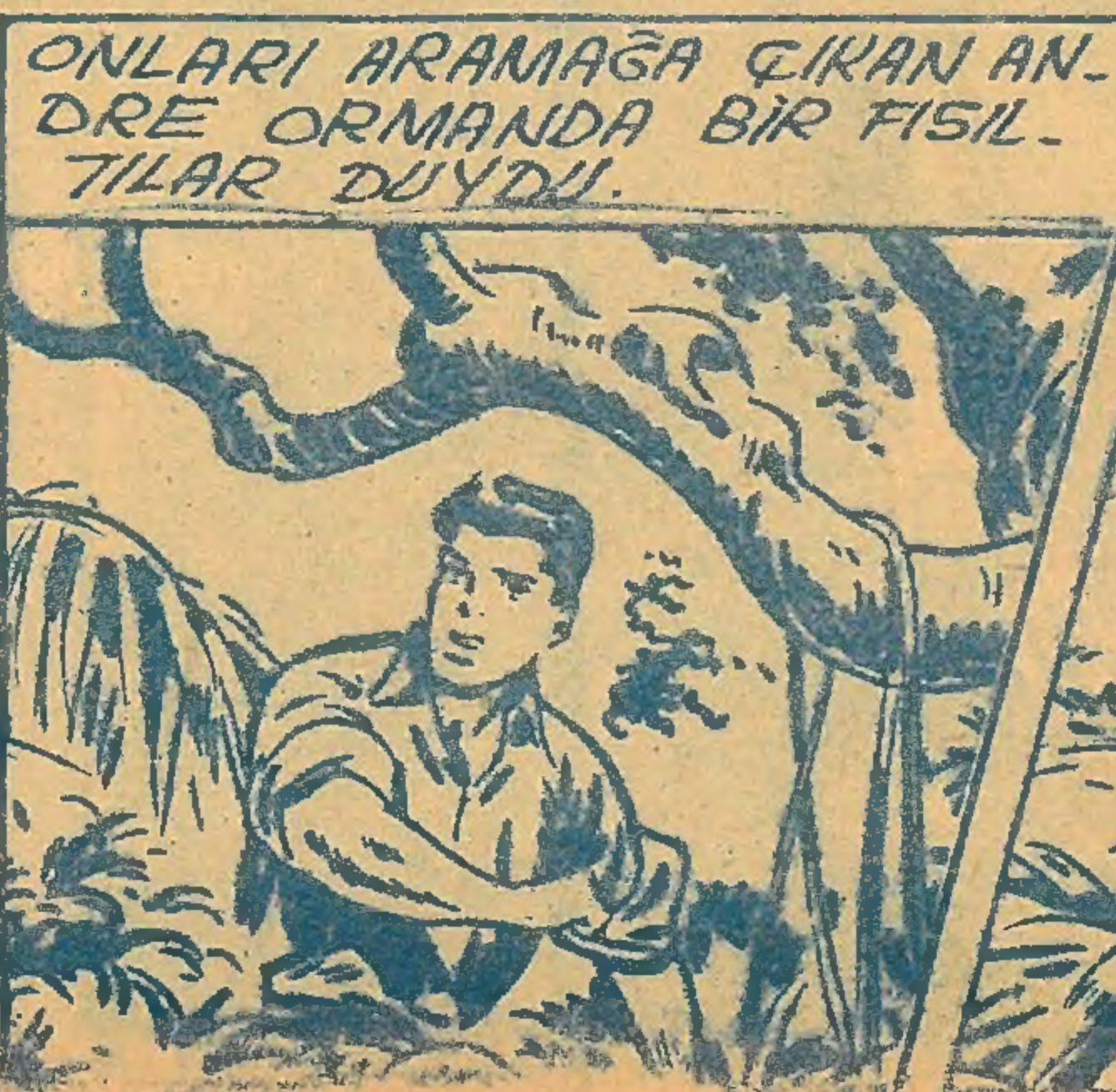

ZAVALLI
KIZCAĞIZ

SAYENİZDE
ANNEMİ BUL-
DUM. AŞKIMA
KAVUŞTUM.
RUHUM HU-
ZURA KA-
JUŞTU.

ONLARI ARAMAĞA ÇIKAN AN-
DRE ORMANDA BİR FİSİL-
TILAR DUYDU.

ETRAFINA BAKINCA
ALENLE ROZİNİ SAR-
MAŞ DOLAŞ GÖRDÜ.
ZAVALLI
MİŞELİN..

ARKASI VAR

147

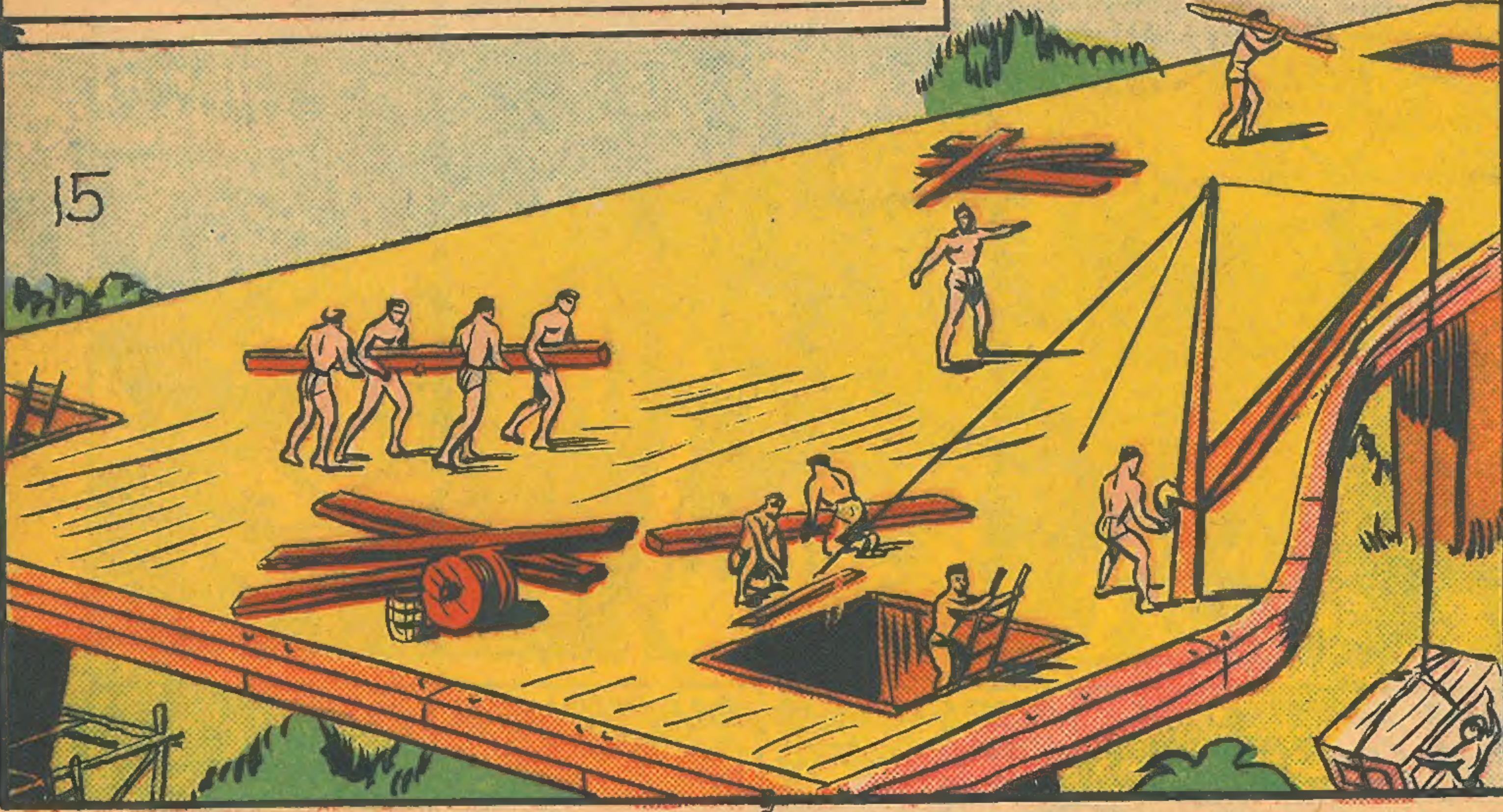
MANDRAKE

PROFESÖR METRO
HİKÂYESİNE DEVAM
ETTİ:

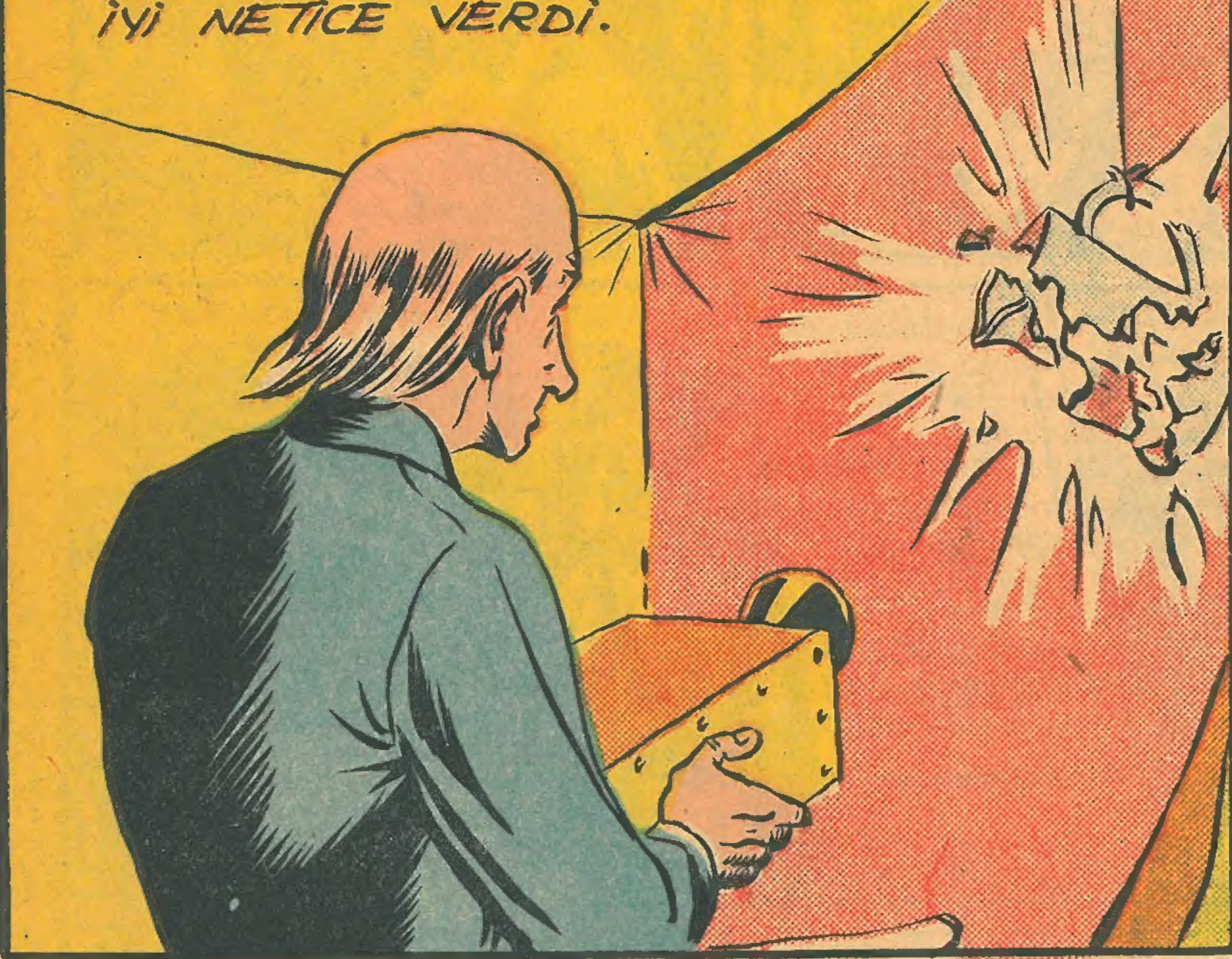
"RÜYALARIMIN
PIYANOSUNU KUR
MAGA BAŞLADIM..

BİNBİR TÜRLÜ SIKINTI GEKTİM.
VAHŞİ HAYVANLAR BİR TARAF TAN
VAHŞİLER BİR YANDAN İŞİMİ AKSA-
TIYORLARDI. ÇOK DEFA ÖLÜMDEN
KURTULDUM.

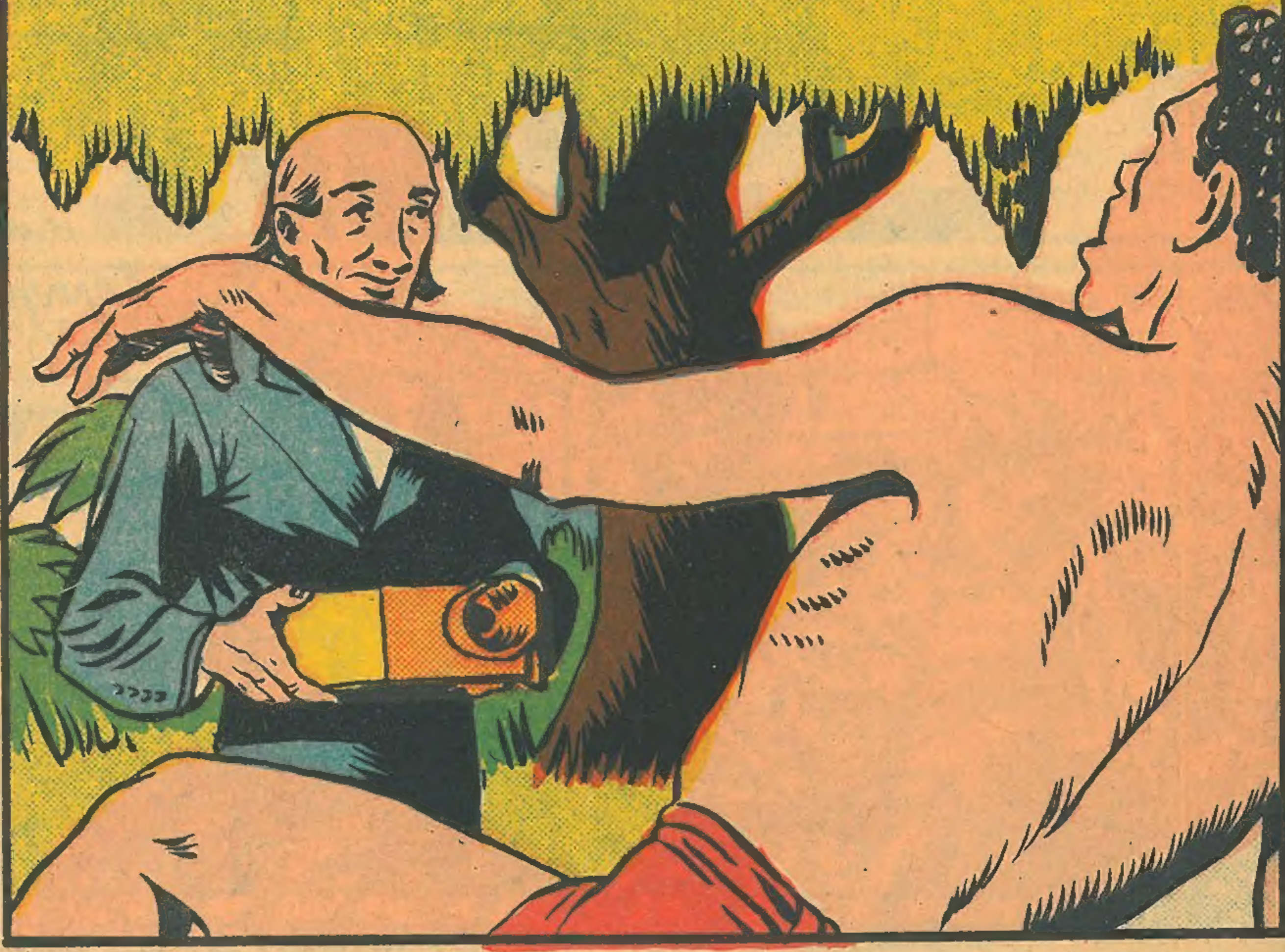
15

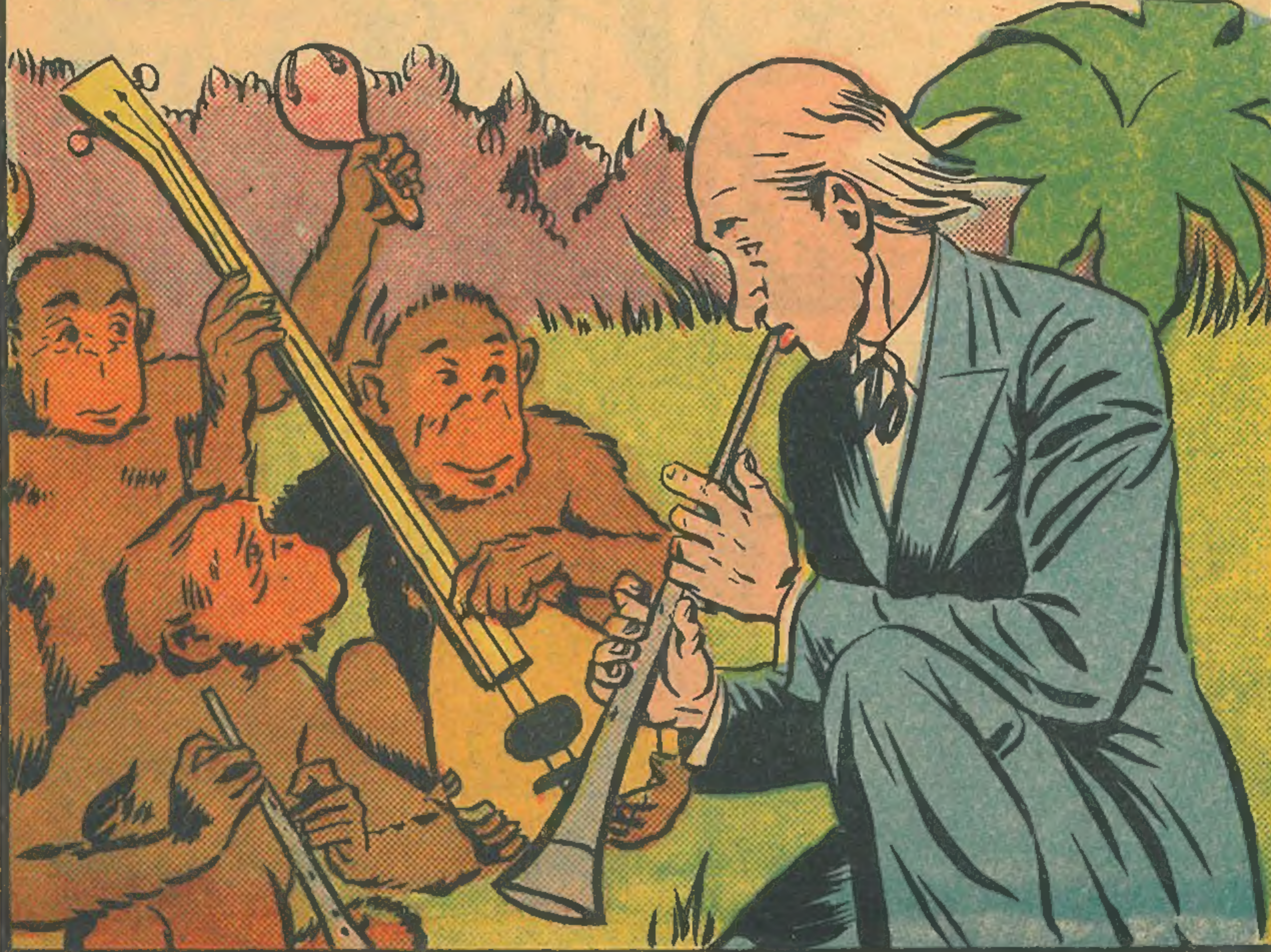
BAKTIM Kİ OLACAK GİBİ DEĞİL, MODERN
BİR SİLÂH KEŞFETİM. BU SESÖTESİ İHTİ-
ZAZIN ÖLDÜRÜCÜ VE PARALAYICI HASSASINDAN
İSTİFADE EDEN BİR SİLÂHTI. İLK TECRÜBESİ
İYİ NETİCE VERDİ.

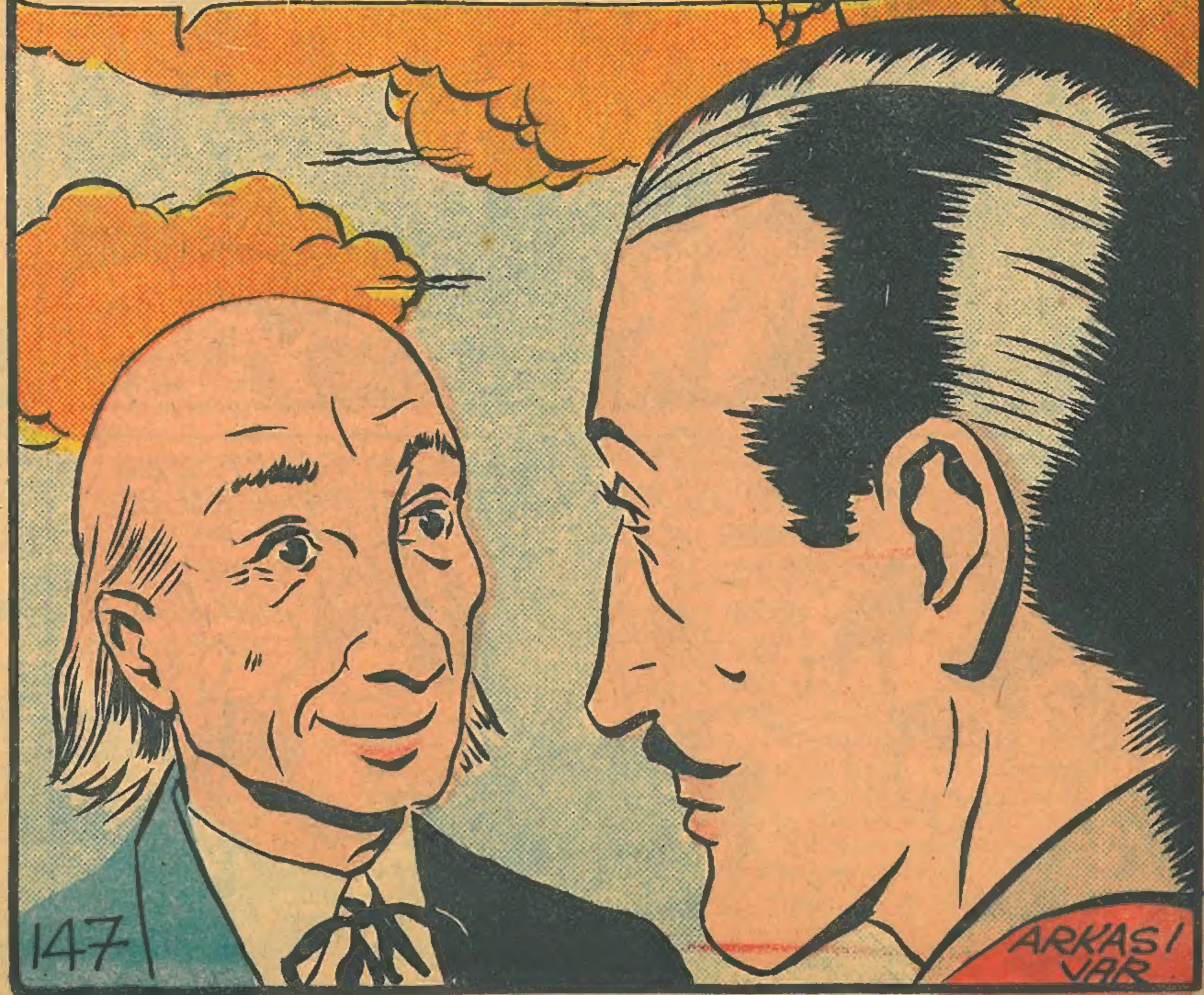
YENİ SİLÂHIM SAYESİNDE İNSAN VE HAYVAN
BÜTÜN VAHŞİLERDEN KURTULDUM. AZ TU-
TARSAM BAYILTIYOR, ÇOK TUTARSAM ÖLDÜ.
RÜYORDUM.

TEHLİKEYİ BÖYLECE BERTARAF ETTİKTEN
SONRA ŞEBEKLERİMİ ORKESTRAYA ALIŞ-
TIRMAYA BAŞLADIM. BANA GÜLMİYİNİZİN
SAN DENİLEN MAHLUKTAN O KADAR BEZMİŞTİM VE
MÜZİĞİ O KADAR ÇOK SEVİYORDUM Kİ..

ÇALAMADIKTAN SONRA O KOCA PİYANO NE İŞE
KİM DEMİŞ ÇALAMIYORDUM DİYE? YARIYOR..

147

ARKASI
VAR

GÖK SÜVARİ

UBALDONUN İÇİ İÇİNE SİĞMİ.
YORD GÖZLERİNE İNANAMIYORDU.

ORORA! SEVGİLİ
ORORA

ORORA
SEN BU
RADA HA?
HALBUKİ
BEN SANA
GELMEK
İSTİYORDUM

SAHİ Mİ
SÖYLÜYOR
SUN? MAR
GRİTLE
BERABER
Mİ?

NEDEN ONDAN
BAHSEDİYORSUN..O
ÖLDÜ. BENİM HABERİM
YOKKEN O UĞURSUZ
TAYYAREYE BINMIŞ.
FAKAT SEN NİSTE
DEĞİL MİYDİN?

UBALDO ONUN UÇAKTA
OLDUĞUNU BILMEDİĞİ:
NE YEMİN ET..

ORORA!
NEDEN YEMİN
ETMEMİ İSTİ-
YORSUN?

UBALDO! MÜMKÜNSE
YEMİN ET RİKA EDERİM

PEKÂLÂ!
EDİYORDUM ÖYLEYSE
FAKAT BUNA SEBEP
NEYDİ?

UB..
NİHAyet SENİ BULDUM.
SEN BENİ SEVİYORSUN VE
DAİMA DA SEVDİN..
BUNDAN ŞÜPHE
Mİ ETTİN?

~ BITTIC

Amcamın MİRASI

Tefrika No. 25

YAZAN: K. TUĞCU

Biz de bir otomobille konağa gittik. Teessürümü saklamak için fazlaca içmiştim. Lâmia kendi odasına çekildi. Arkasından gittim. Kapıyı kilitlemişti. Vurdum, aramızda şu konuşma geçti:

— Ne istiyorsun ağabey?

— Bu gece beraber yatalım Lâmia.

— İmkânsızdır bu.

— Niçin?

— Kalbin bir başkası için kan ağlarken...

— Öyle de olsa aç. O başkasının yerini tut..

— Ben sana lâyük değilim

— Orası benim bileceğin iş.

— Hayır!..

— Aç kapıyı Lâmia.

— Açmıyacağım.

— Pek güzel.

Ona fena halde kızmıştım. O da bana çekildim. Ben de kapımı kilitledim. Hiddetim çabuk geçti. Evdoksıyayı hatırladım. Onun, hasretlisinin kollarına düştüğü o gece ben saatlerce ağladım

Ertesi gün ilk işim gidip bir muayenehane aramak oldu. Geç vakit Aksarayda bir yer buldum. Üstünde iki odası vardı. Zaten oradan dışarıya tayin edilmiş olan bir doktor çıkmıştı..

Üç gün uğraşarak işleri tamamladım, kapıya da bir küçük tabelâ astım. Serseri hayattan böylece ayrılıyor ve çalışmağa başlıyordum.

Saat ondan on ikiye kadar fakir hastalara, öğleden sonra da diğerlerine bakacağıma dair ilân vermiştim.

— 30 —

Halidin hapisneden çıkması bir pazara raslamıştı. Cezaevine giderek kendisini otomobille aldım ve konağa getirdim.

Cezasını çektiği iki yıl içinde ancak üç defa ziyaretine gitmiş ve bir isteği olup olmadığını sormuş-

(6. sayfadan devam)

nayabilirsin. Nasıl, hoşuna gitti mi?

Bu iş, cebindeki bütün para beş lira, beş şilingden ibaret olan Tony'nin pek de hoşuna gitmemişti ama, çaresiz arkadaşının peşi sıra ilerledi. Girdikleri odanın pencerelerine dışarıya hiç ışık sızdırmayan kalın perdeler asılmıştı, köşedeki küçük masanın başında sarışın ve fevkalâde güzel bir kadın oturuyordu, önünde de iki büyük kutu vardı. Ortadaki rulet masasının etrafını tuvaletli kadınlar ve smokinli erkekler doldurmuşlardı. Kapının sağındaki köşede bakara oynanıyor, sol tarafta da heyecanlı bir poker partisi devam ediyordu.

Ted masadaki kadının önüne giderek yüz dolarlık fiş aldı. Avucundaki banknota ümitsiz bir nazar atfeden Tony de onu takip etti. Ve bütün varı yoğu demek olan bu parayı muhtelif renkte on üç adet fişle değiştirerek rulet masasına sokuldu.

Fakat şans ilk andan itibaren Tony'ye dirsek çevirmeye başlamıştı. O tuhaf bir inatla fişlerini mütemadiyen dönen yuvarlağın aynı

tum.

Mahkûmiyetinin altı ay kadar bir zamanını hastahane geçiren amcazadem eroin iptilâsından kurtulmuştu. Girdiğinden daha sıhhatli, hattâ şişmandı. Fakat bakışları ve hareketleri hiç te hoşagitmeyecek şekildeydi. Gözbebeklerinde hafif bir kan tabakası vardı. Dişlerini sık sık gıcırdatıyor ve bir tarafına çarpılarak yürüyordu.

Yolda ilk sözü:

— Beni deliğe tıkanların burundan fitil fitil getireceğim, demek olmuştu.

Hürriyet havası içinde, konağa gelip bahçeye girdiğimiz zaman:

— Eeeee, dedi. Şimdi meydan benim artık.

Çok yazık! Halit ıslâh olmamıştı. Bilâkis, düşüp kalktığı kaatiller, hırsızlar onun ahlâkını büsbütün bozmuşlardı.

Altı aydır uğramadığım konak beni de ayrıca müteessir ediyordu. Peyker kalfa koltuk değnekleriyle

renkteki parçasının üstüne koyuyor ve bu ısrarının başkalarının önünü zenginleştirmekten başka hiçbir faydası olmuyordu. Elinde topu topu onar şilinglik iki tane mavi fiş kalmıştı ki birdenbire durakladı. Bütün gün açık giden ve sadece onu para sahibi etmekle kalmayıp, üstelik de karnını bedava tarafından tika basa doldurmasına sebep olan talihinin böyle birdenbire kapanıvereceğine inanmıyordu. İçinden gelen bir ses de fişlerini bu sefer kırmızıya koymasını söylüyordu sanki.. Onun dediğini yaptı ve gözlerini kapayarak bekledi.

Kırmızı kazanmıştı. Önüne sürülen yirmi dolarlık fişi büyük bir cesaretle gene kırmızıya koydu ve gene kazandı. Mütemadiyen kazanıyordu artık. Bir aralık sermayesi olan beş lira tutarındaki fişi gizlice ceketinin yan cebine atarak gene devam etti.

Ted Shamrock yanına geldiği zaman da saat sabahın üçünü vuruyordu.

Adam: «Artık gitsek, Tony. dedi. Bu gecelik bu kadar yeter.»

Tony: «Haklısın, diye cevap

gelerek iç kapıyı açtı. Emek verdiği efendisinin oğlunu yeniden görmek onu sevindirmişti. Gözleri yaşla doluydu.

Fakat Halit onun yarı ana şefkatine karşı yayık bir eda ile:

— Vay kocakarı, dedi. Sen daha gebermedin mi?

Romatizmalı ayağını sürüyen kadıncağız inler gibi cevap verdi:

— Zahir sıramız gelmemiş. Beşiğini salladığı, kucığında

mallardan değilmişsin. Bizimkilerin hepsi sana dış biliyor. Hele o bıyıklarını kestigin gâvur yok mu? Seni ele geçirse ktır ktır ke-secek.

Dayanamadım. Sesimi yükseltterek:

— Akli varsa savuşsun karşımdan, dedim. Ben onun ancak sarhoşluğundan çekinirim. O zaman herif ne kadar yünruk yese duymuyor. Her ne ise. İster ayık, ister sarhoş. Benim kimseden korkum yoktur.

Halit dişlerini sıkı:

— Herif cezaevinde gardiyanlara bile duman attırıyor be, dedi. Bir gün tepesi atmış. On iki jandarma ile güç zaptettiler. Bırak şimdi o gâvuru da biz işimize bakalım. Bu gece kafayı bir çekeceğim, bir çekeceğim.

Oturdum ve elimi omuzuna koydum:

— Bana bak Halit, dedim. Sana akıl öğretecek değilim. Beni sü-kûnetle dinle. Sonra yine bildiğin gib yap.

— Söyle bakalım ukalâ.

— Ne dersen de. Ben senin yerinde olsan aklımı başıma toplar, rabıtalı bir kız bulup evlenir ve ömrümü rahatlık içinde geçiririm.

Halit uzun bir kahkaha attı ve tepinerek:

— Ulan şuna bak be, dedi. Ben enayimiyim ki bu kadar para bende dururken kalkıp ta başıma derdi satın alayım. Bana bak Adnan. Bende para var, para. Dünyanın en güzel karısı kızı ayağıma gelecek. Her akşam çekeceğim kafayı. Her akşam bir başkasiyle. Senin dünya dediğin budur işte.

— Bırak beni de vazifemi yapayım.

— Ne vazifesi be. Memur musun sen?

— Amcazaden olduğum için doğru yolu göstermek vazifemdir. Sen ister tut, ister tutna. Benden söylemesi.

(Arkası var)

verdi. Yoksa işler gene sarpa sarpmıya başlayacak..

Ve fişlerini toplayarak götürüp köşede oturan sarışın kadının önüne bıraktı. Kadın da onları dikkatle saydıktan sonra kutulardan birine attı ve öteki kutudan çıkardığı bin altı yüz kır dolarlık banknotu Tony'ye uzattı. Fakat tesadüfen Tony'nin başlangıçta kadına verdiği, arkasına «Philip Morris» imzası atılmış kâğıt para bunların arasında değildi.

Caddeye çıktıkları zaman Tony bir taksit çevirdi ve Ted'i oteline bıraktıktan sonra Chelsea'daki evinin yolunu tuttu.

Soförün parasını vermek için elini cebine sokunca birdenbire ırkıldı. İhtivat olarak cebine sakladığı beş liralık fişi bozdurmayı unutmuştu. Bir aralık gidip onları da paraya tahvil etmeyi düşünmedi değil ama bundan çabuk vazgeçti. Öyle çok kazanmıştı ki bu kadarlık bir şey için gerive dönmeye değmezdi doğrusu.. Fişleri sokağa fırlatarak evine girdi.

..

Yunanistanlı Nick, kumarhaneyi kapadığı vakit gün ağarmak üzere-

reydi. Hemen Helen'le beraber küçük masanın başına geçerek o geceki kârlarını hesaplamaya başladılar. Paraları saydıkça, birbirlerine bakıp gülümsüyorlardı.

Bütün masraflar çıktıktan sonra tam dokuz bin iki yüz dolar kazanmışlardı ki, bir akşamda İngiltere gibi bir memlekette bundan fazlası can sağlığıydı. Yalnız kutuda beş tane mavi fişin noksan oluşu dikkatlerini çekti ve ellerinden de buna sevinmekten başka bir şey gelmedi tabii..

Ertesi sabah Nick banknotları çantasına yerleştirerek, bankaya gitmek üzere yola koyuldu. Bankanın Nick'in bir türlü hoşlanmadığı asık suratlı veznedarı paraları teker teker elden geçirirken birdenbire beş dolarlık bir banknota yüzünü buruşturarak baktı ve Nick'in bütün ısrarları onu, sahte olduğunu iddia ettiği bu parayı polise haber vermekten alıkoyamadı.

Nick'in nazarında başına belâ olmaktan başka hiçbir hususiyet taşımayan bu banknotu Tony Heywood görseydi mutlaka çok alâkalanırdı. Zira paranın arkasına mürekkeple «Philip Morris» imzası atılmıştı.

YENİ YADILMIŞA
BENZİYOR. HEM
DE TOPLAMA MAL-
ZEMEYLE.. BİRİSİ
BUNUNLA DENİZE
AÇILMIŞ

GÖRÜYOR MU-
SUNUZ MAJES-
TE. ONLAR
HAYATTALAR.
BUNUNLA KAÇ-
MIŞLAR

BUNU NE-
REDEN AN-
LADINIZ?

BAKINIZ..
BURAYA
YAZMIŞLAR.

BEN ATMACA REİS VE ASORAD-
LARI KRALİÇASI KORSAN MADRA-
SIN ELİNE DÜŞTÜK. KİM OLDUĞU-
MUZU BİLMİYOR. YELKENLERİ Sİ-
YAH.....

84

ADALAR KRALİÇESİ

ALLAHIM SANA ÇOK ŞÜKÜR
HAYATTALAR... BU BENİM
HAYATIMIN EN GÜZEL GÜ-
NÜ OLDU.

ŞİMDİ MAD-
RASI ARAMAYA
ÇIKALIM..

NE TOPU-
MUZ NE
ADAMIMIZ
VAR

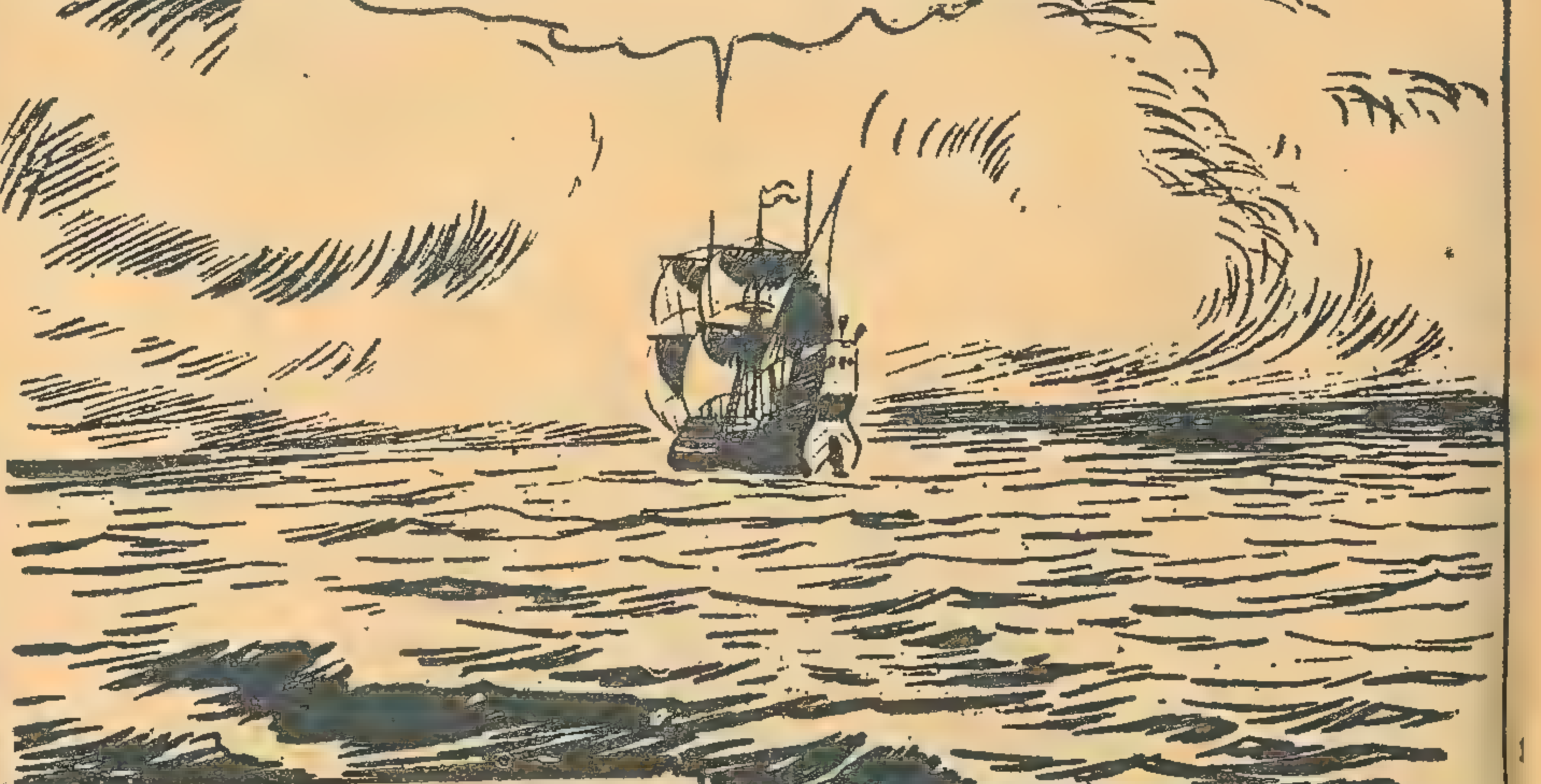
ZİYANİ YOK.
KORSAN GEMİSİ
HERHALDE UZAK
LARDA DEĞİLDİR
ONA YETİŞMEK
İSTİYORUM.

ÖYLE AMA RAST
LARSAK BİZİ
ESİR EDER.

VARGO SEN AKLININ DİLİYLE BEN KAL-
BİMİN DİLİYLE KONUŞU-
YORUZ. ANLAŞAMAYIZ.

DENİZE AÇILALI EPEY OLDU. GÖRÜNÜRLERDE
HİÇBİR GEMİ YOK.

İKİ HAFTA
SEYRETTİK.
TEN SONRA

MAJES
TE!
SU VE

NE YAPALIM
İSTİYORSUN
LOSTROMO?

147

YİYECEĞİMİZ
TÜKENMEK
ÜZERE..

YENİ-
DEN ASORLA-
RA DÖNELİM
DERİM..

HAYIR.. MAD-
RASI BULUN-
CAYA KADAR
DENİZLERDE
KALACAĞIM.

BEN NE AĞLIK NE
UYKUSUZLUK HİSSE.
DİYORUM.

ARKASI VAR

Korku

Yazan:
Feriha Demiray

Polislerin içinde onu tanımayan yoktu. Mahalleye taşındığını haber alınca bekçiyi yollayıp merkeze çağırışlardı. Kabadayı-lığı yüzünden Teke adını takınmış olan Hüseyin komiserin karşısına asık bir suratla çıktı. Onu suç üs-tü birkaç nöbet yakalamış bulunan komiser ilk sözlerine aldırmadı. Teke niçin mahalle değiştirdiğini ballandırarak anlatıp sözünü bi-tirince:

— Eee, dedi. Şimdi anlat ba-kalım eski mahalleden neye kaç-tın?

Teke afalladı:

— Deminden beri anlattıkları-mız neydi be ağabey, dedi.

— Onlar martavaldı oğlum. Ben yutnam. İşin doğrusunu anlat. Hem sana söz veriyorum, eğer bir tahkikat olur da bana havale eder-se o başka. Fakat anlattıkların yüzünden yakana yapışmıyacağım. Remzi efendi, Tekeye bir çay ge-tirsinler. Şu sigarayı da al. Mahal-leye hoş geldin. Allah şerrinden cümleyle korusun.

Çay geldi. Teke sigarayı da ya-rıladı ve söze başladı:

— Dinim Rabbenâ hakkı için şimdi söyleyeceklerim doğrudur a-ğabey. Kesme lâkırdılarımı da an-latayım. Gel gelelim sen de sözü-nü tut ta yakama yapışma. Zaten Allahtan başka şahidim de yok.

Birden rengi sarardı, sesini kı-sarak, sırasında bağırarak kadar kendisinden geçerek anlattı.

★

İşler kesatti. Millet te gözünü açmış. Sahte para süremezsın, kimseyi dolandırmazsın, gece yol kessen, önünden bekçiden başka kimse geçmez. Eeee, biz nereden karın doyuracağız. Efkârlandım. Fena halde. O kafa ile yattım. Karnım aç, hava sıcak. Tahtaku-rusu da bol evde. Uyku tutmayınca kafamda bir plân kurdum. Şöyle kafamın içinden geçirdim. Şu ya-kınlarda kim var? Kimin evini so-yayım? Derken aklıma köşe ba-sında, bahçe içindeki küçük ev geldi. Orada bir kocakarı tek başı-na oturuyor. Seksen beşi geçmiş. Şöyle kolundan tutsan paçavra gi-bi kaldırırısın. Öylesine zayıf, öyle-sine kuru.

Bu kocakarının Yemışte dük-kânları, Kanlıcada yahısı, Sarıyer-de bahçesi var. Bunlar hep kirada. Acuze aydan aya sokağa çıkıyor, gidip paraları topluyor. On para-sını yese ne âlâ. Haydi istife. Hay-di sandığa, haydi şiltenin altına. Mahallede epeyce zengin vardır. Fakat dişli herifler. Hangisinin evine gitsen canını orada bırakır öyle çıkarsın. İşte bu zenginler kocakarıya giyecekten, giyecekten yollarlar. Aldığı para hep istife giriyor. Bu zenginler benim bir iş-sahibi olmadığımı biliyorlar. Hep bir olup nafakamı verseler, beni aylığa bağlasalar ne çıkar. Onlar da kurtulur, ben de.

Lâfı değiştirmiyeyim. Çeker-

sin vemenileri ayağına, yastığın altında bıçağı alır, ablaya sezdir-medem sokağa kayarsın. Ver elini kocakarının evi. Ortalıkta çit yok. Bekçinin düdüğü iki mahalle öte-den geliyor. Karanlığı yarıp pen-cerelerden dikiz edersin evi. Ko-cakları dalmış uykuya. Pencereyi usuletle kaldırırısın. Aşırırsın bir a-yağını, sonra ötekini. Aman tah-talar gıcırdamasın. İşte kocakarı keçi gibi yatıyor. Bir fiske vur-san çok, yarım vursan yetmez.

Parayla değil a, usul usul yatağın başına dikildim, çömeldim, gözle-rim karanlığa alışık, bayağı seçi-yorum. İşte kuru kafası. Taras ta-ras saçları. Yumruğu hazırladım, kaldırdım, tepesini ortaladım. Bir indim. Vay canına, karı kafa-sını çevirmez mi? Yumruk bal-yoz gibi yastığa indi. Karı gözleri-ni açtı. Bana bakıyor. Şimdi kar-ga gibi ötecek.

Dişlerimi sıktım, bir daha in-dim. Tam oturdum bu sefer. O-turtttum ama hâlâ bakıyor. Çalı gibi ellerini yorganın altından çı-karıyor. Bana uzatıyor. Delirdim. boğazım tıkanı. Vurdum, vur-dum, ben vuruyorum, o bana ba-kıyor, o bakıyor, ben vuruyorum. Yumruğum ayva gibi çürüdü, onun burnundan kanlar akmağa başla-

dı. Meret kafası patlamıyor.

Topuğumla vurayım dedim, a-yağa kaldırdım, beyni budur diye ineecektim, ben hız alayım derken öbür bacağım tahtayı çökertmez mi? Dizime kadar girdi ayağım.

Artık delirmiştim. Her tarafım zırlı zırlı ter. Ben çekerim ayağı-mı tahta bırakmaz. Koca karıyı

(Arkası 14. sayfada)

93 Viktor Hügonun

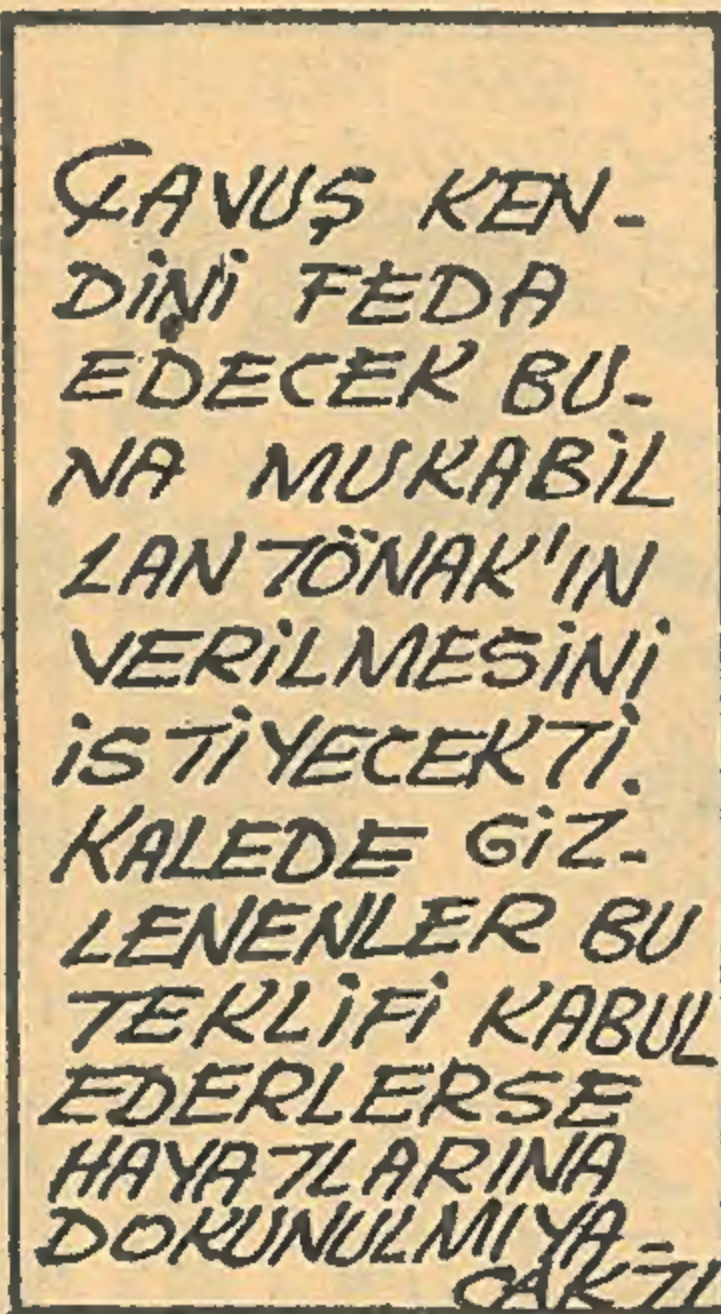
BÜYÜK ROMANI

44

KOMUTANIM BÜTÜN AR. KADAŞLAR NAMINA SİZ. DEN BİR ŞEY RICA ET. MEĞE GELDİM

GAUVAIN ÇAVUŞLARINDAN RADUBU GÖRDÜ.

ÇAVUŞ KEN-DİNİ FEDA EDECEK BÜ-NA MUKABİL LANTÖNAK'IN VERİLMESİNİ İSTİYECEKTİ. KALEDE GİZ-LENENLER BU TEKLİFİ KABUL EDERLERSE HAYATLARINA DOKUNULMIY-CAKTI

EYET SENİ TANIDIM.. NE İSTİYORSAN ÇABUK SÖY. LE..

İMANÜS YUKARIDAN BU TEKLİFE CEVAP VERDİ.

BOŞU BOŞUNA DİRETİYORSU. NİZ İKİ KİŞİ-NİN ÖLÜMÜYLE HEPİNİZ SER. BEST KALA BİLİR. KİMİN SİZİN BİR KİŞİ

KONT LANTÖNAKLA BEN.. KONTUN KAFASINI KOPA-RACAKLAR.. BEN DE SİZE TESLİM OLACAĞIM. BENİ NE YAPARSANIZ YAPIN. KABUL EDERSENİZ HEPİNİZ SER-BESTSİNİZ.

DELİRDİN Mİ SEN KONTLA KENDİNİ BİR Mİ TU-TUYORSUN

İMANÜS DAYANAMADI, PAT-LADI.

SAĞMA TEKLİFLER LE OYA-LANMAYIN YA BİZİ SERBEST BIRAKIN YAHUT ÜÇ FOCUĞU DİRİ DİRİ YAKACA. GİZ.

YALNIZ LANTÖNAK VE RİN KAFİ.

KONTU HA-CANIMIZI VERİR ONU VERMEYİZ. HAYDI GÜLE GÜLE..

İMANÜS MUHAVERENİN BİTTİĞİNİ BORUSUYLA HABER VERDİ. AŞAĞI İNDİ.

ONDOKUZ, MUHASARADA KA-LAN ASKER TÜFEKLERİNİ KÜRDÜLAR. HAZIR BEKLE-MİLER.

GAUVAIN İLERİ EMİRİNİ VERİR VERMEZ ONDOKUZ TÜFEK PATLADI.

GAUVAIN HÜCUM İÇİN AKŞAMIN GEÇ SAAT. LERİNİ BEKLEMİŞ-Tİ.

ARKASI VAR

147

birakıp bacağımı kurtardım. Kendimi pencereden atayım dedim. Karı gengel gibi elleriyle boğazıma yapıştı. Ben isterim, o sarmaşık gibi sarılır, boynumdan silker atarın, bacağıma dolanır.

Paradan değil, canımdan bile geçtim. Korkudan sapır sapır titreyorum. O durmadan hırıdayıp boğazıma sarılmak istiyor. Bu taraftan istiyorum, öte taraftan uzanıyor, karı değil kırkayak. İki elini tut, dördü beline, sekiz boğazına sarılıyor. Artık canıma yetti koyverdim kendimi. Sarıldı boğazıma, o sıkar, ben hırlarım, bir türlü can veremem. Nihayet can havliyle bir bağırdım. Ellerini kopardım boynumdan. İçime hava doldu. Abla başucuna gelmiş:

— Hüseyin, Hüseyin, ne oluyorsun? diye bağıyor. Kan ter içinde külçe kesilmişim. Elektriği yaktırdım. Gözlerim hâlâ köşelerde. Kendi elbisemi bile bıraktığım yerde tanımıyorum. Kocakarıya benzetiyordum. Ablam:

— Ne oldun, diyor. Galiba korkulu bir rüya gördün. İnledin, ağladın, bağırdın, duvarlara vurdun. Bak karyolamın tahtalarını da göçertmişsin.

Anladım ki beni ağırlık basmış. Sıcaktan, tahta kurusundan, kafındaki efkârdan böyle bir ağırlık basmış. Sabaha kadar oturdum. Sabahleyin başka bir ev aradım. Güçlülük bir odacık buldum. Bağlarsın yatak bağı, yüklenirsin sırtına. İşte böyle ağabey. Bu korkulu rüya yok mu? Bu kocakarı yok mu iflâhımı kesti benim. Dalıp ta yeniden o rüyayı göreeğim diye işim bitiyor.

Teke sapsarıydı. Alnından ve boynumdan sızan terler doğru söylediğinin şahidi gibiydi. Komiser:

— Hayırdır inşallah, dedi. Rüyalar tersinedir. Belki bundan sonra sen de faydalı bir adam olacaksın.

Teke mahzunlaştı. Başını iğdi: — O senin kalbinin temizliği ağabey. Yoksa bizim gibi insan taslaklarından memlekete hayır mı gelir. Batmışık bir kere.

Teknenin gözlerinin içinde ince bir yaş tabakası vardı. Komiser belki bir iki gün sonra boğuşacağı sabıkalının omuzunu okşadı:

— Biraz gayret et Hüseyin. Ben seni mahalleye bekçi yazdıracağım. Nene lâzım senin. Yapacak ben değil miyim?

BİN BİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ,

Ankara cad. No: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira

6 aylığı (25 sayı) 6 lira

Sahibi: TAHSİN DEMİRAY

Yazı işlerini fiilen idare eden:

CELAL DEMİRAY

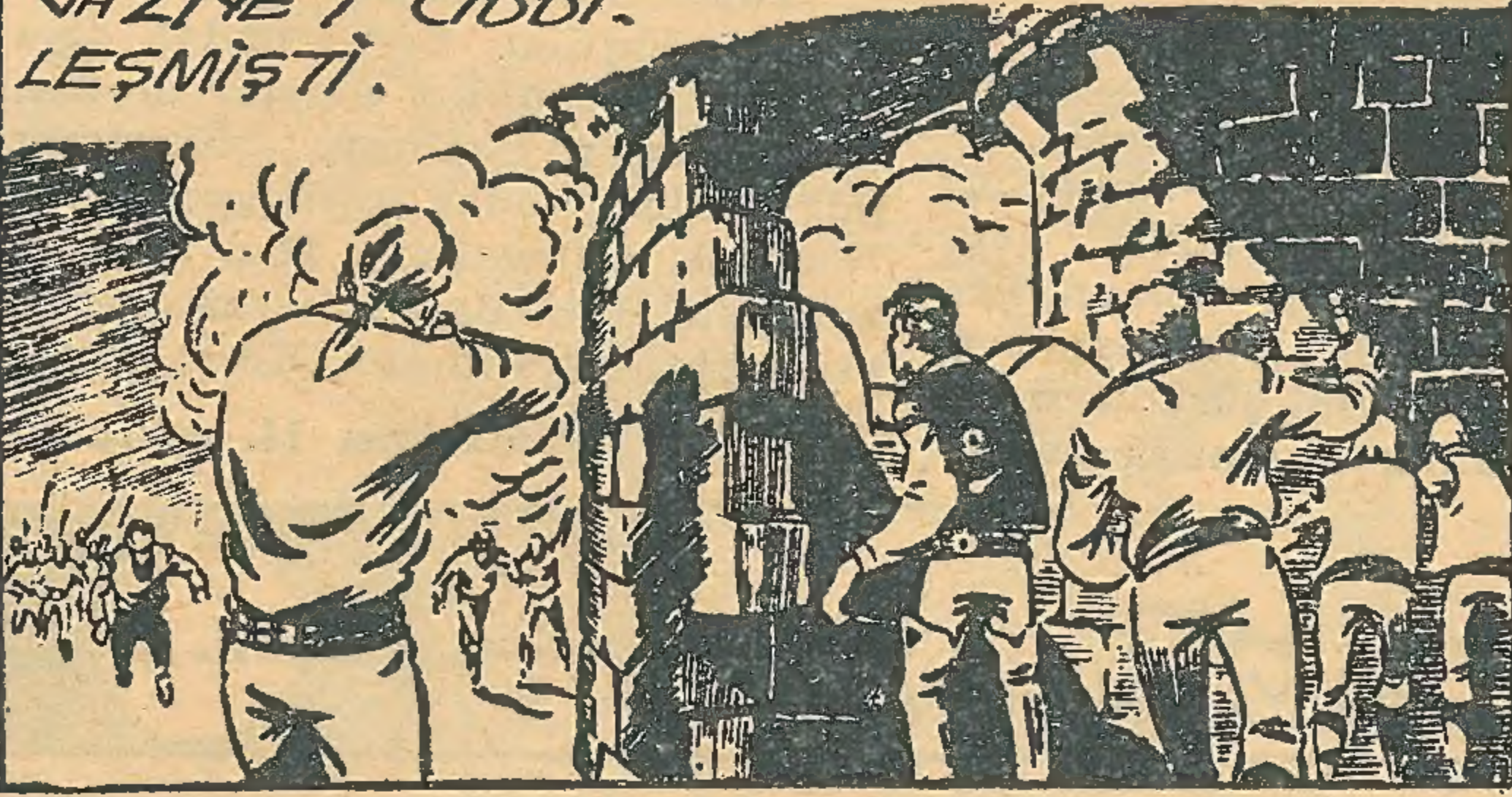
Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

FIRTINA KAPTAN

39

KORSANLARIN ÇOKLUĞU KARŞISINDA YAVAŞ YAVAŞ GERİLEMEĞE BAŞLADILAR. VAZİYET CİDDİ. LEŞMİŞTİ.

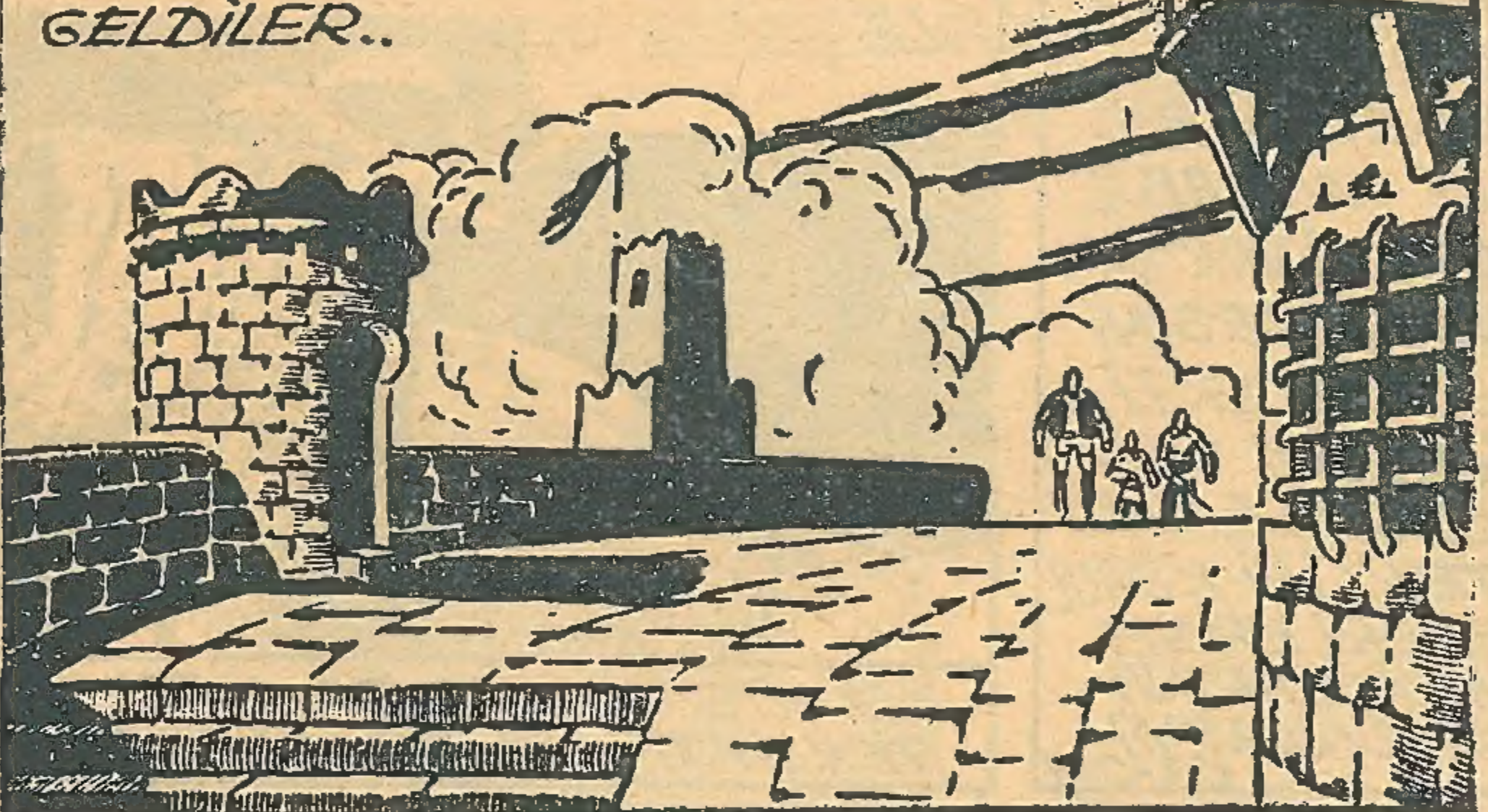

BU DURUM KARŞISINDA FIRTINA KAPTAN HAREKETE GEÇTİ

LÜİ.. SEN BUNLARI BİRAZ OYALA. BENİM YUKARIDA BİRAZ İŞİM VAR..

FIRTINA KAPTAN VE İKİ ARKADAŞI BİR TAŞ MERDİVENDEN ÇIKTILAR. BİR DÜZLÜĞE GELDİLER..

FIRTINA KAPTANIN GÖZÜ SÜSLÜ BİR KAPININ TAKILDI.

ŞU KAPININ ZORLUYALIM. ARKASINDA BİRŞEYLER OLSA GEREK..

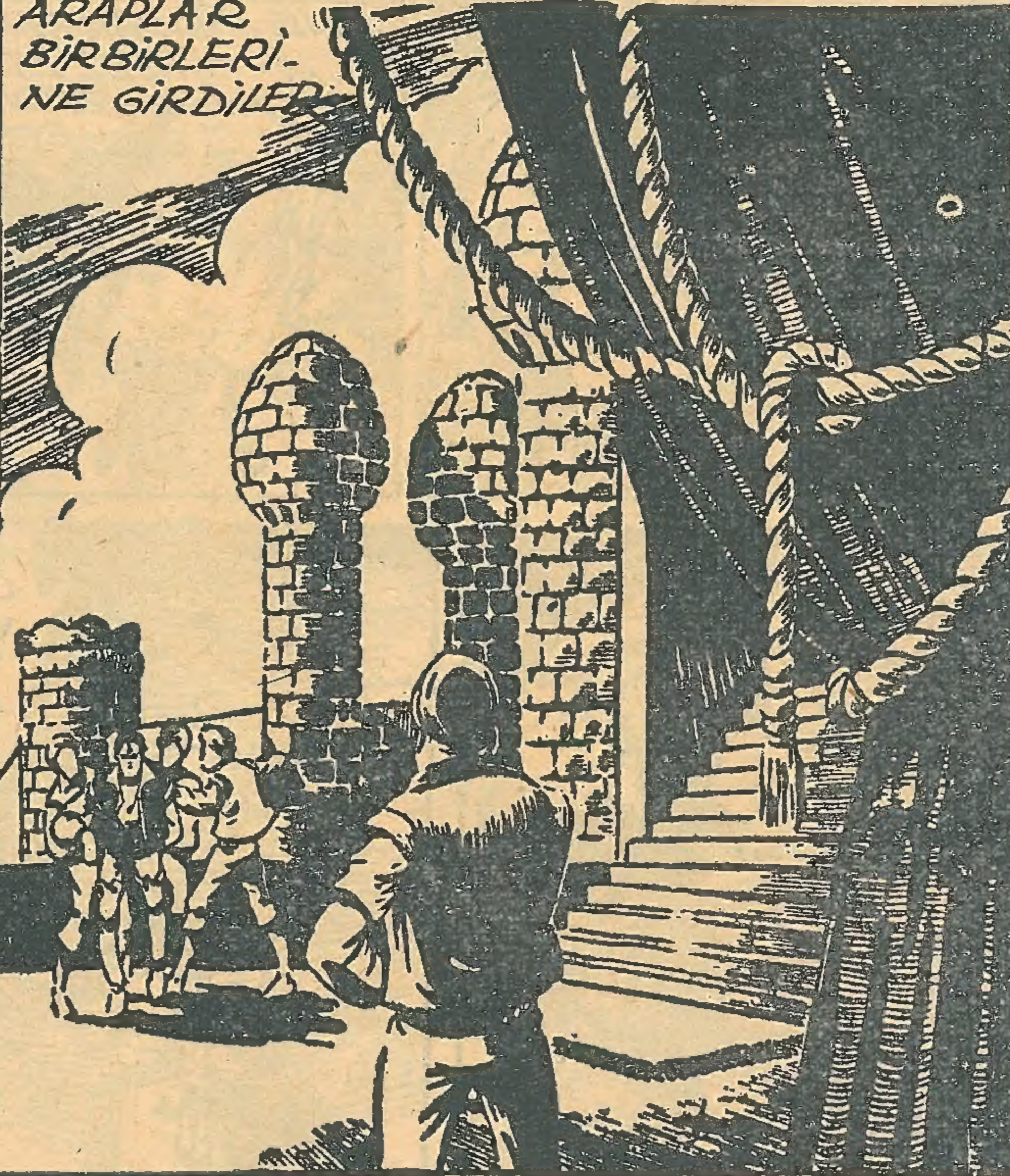

KAPI ÇABUK AÇILDI. ÇOK ZENGİN GİYİNİMİŞ BİR ARAP GÖRDÜLER.

TANIAM.. MALI BUL. DUK.. MEŞHUR KARA HASAN SEN OL SAN GEREK.. ÇOCUKLAR BUNUN HESABINI BEN GÖREYİM

FAKAT FIRTINA KAPTAN HENÜZ SÖZÜ NÜ BİTİRMEMİŞTİKİ YAN KAPILARDAN İKİ MUHAFİZ BELİRDİ. FRANSLILARLA ARAPLAR BİRBİRLERİ NE GİRDİLER

BU ARA, KARA HASAN KILIN. CİNİ SİYİRDİ. KILINÇLAR ŞAKIRDADI.

DIŞARIDA KORKUNÇ BİR BOĞUŞMA DEVAM EDİYOR. DÜ. FIRTINA KAPTANIN ADAMLARI GERİLİYORLARDI.

LÜİ.. HAPİ YUTTUK.. BU HERİFLER ÇOKLUK.

ULAN GEBERMEDİN.. YA! SALLA KILINCINI..

KARA HASAN FIRTINA KAPTANLA ALAYA BAŞLADI.

BENİ ELE Mİ GEÇİRECEKTİN KEKLİK? BEN YENİL MEM.. BARI BU NU ÖĞREN.

ARKASI VAR

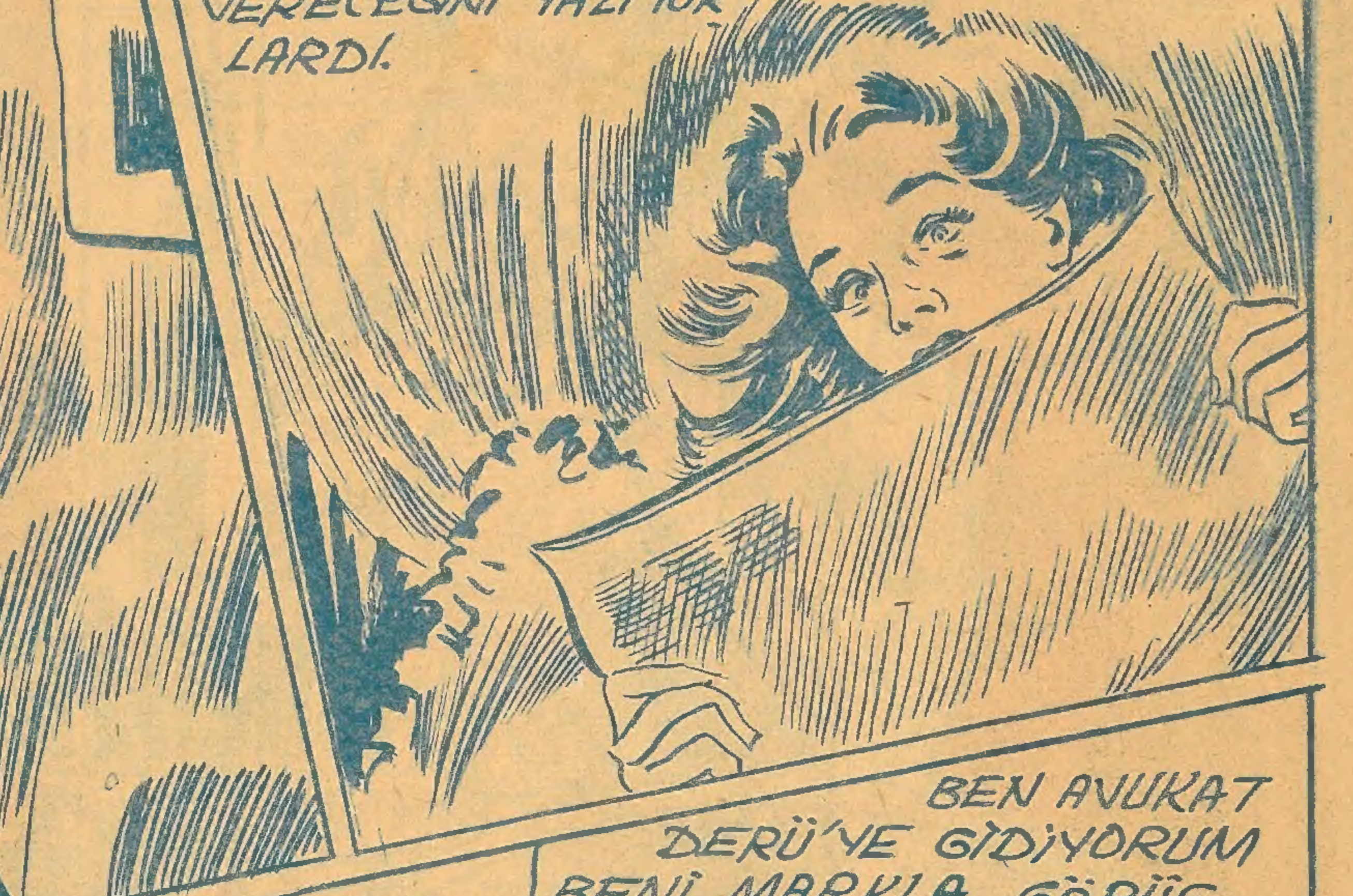
ALNIMIN

YAZISI

GECE KLERİN GÖZÜNE BİR DİRHEM UNKU GİRME. Dİ. ERTESİ SABAH ANNA KAHVALTIYLA BERABER SABAH GAZETELERİNİ GETİRDİ. KAHVALTIYI BİR YANA İTTİ. GAZETELERİ KAPTI.

GAZETELER BENİM KENDİMİ MÜDAFAA ETMİYECEĞİMİ VE AMME HUKUKUNU KO. RUMAK İÇİN BANA BİR MÜDAFAA VERİLİ VERECEĞİNİ YAZIYOR LARDI.

15/1

BÜ HA. BERİ OKUYUNCA KLERİN YÜZÜ SARARDI. ÇABUK ANNA.. BANA BEŞ ELBİSEMİ GETİR. HEMEN NEREYE? SAPIT. GİDİYORDUM MAYINIZ MA TMA. ZEL. BABANIZ SO. KAĞA ÇIKMANIZI YASAK ETTİ.

KİMSEYE GÖRÜNMEDEN ŞATODAN ÇIKTI. ARA. BASINI GÖZE ÇARPMASIN DİYE ALMADI. TRENE KOSTU.

BEN AVUKAT DERÜ'YE GİDİYORDUM BENİ MARKLA GÖRÜŞ. TÜRECEK Tİ. GİDİP RENDİ. SİNİ MÜDAFAA ETMESİNİ SÖYLEME LİYİM

PARİSE VARDI. BİR OTOBÜSE HARE. KET HALİNDEYKEN ATLADI. AZ KALSIN KAPAKLANIYORDU.

147/1

AVUKAT DERÜ'NÜN KAPISINI ÇALDIĞI ZAMAN
KENDİSİYLE RANDEVU.
MUZ YOKTU AMA.. BAY
DERÜ EVDELER Mİ ?

SAAT ONDU
EVDE. EFENDİM.
KİM GELDİ Dİ -
YİYİM ?

AVUKAT DERÜ ZATEN BU ZİYARETİ BEKLİYOR
DU.

BU SABAHKİ
GAZETELERİ
OKUDUNUZ
MU?

OKUDUM.. ÜZÜLMİYİN
ÇABUK FİKRİ..
Nİ DEĞİŞ..
TİRİR..

BİNBİR ROMAN

GARİP..
HANI SİZİ
AVUKATI OLA-
RAK KABUL ET-
MİŞTİ. BUDEĞİ-
ŞİKLİK NE-
DEN?

MAH-
KUM HALETİ
RUHİYESİ! HER
Şİ DÜZELE-
CEK MAT.
MAZEL..

BUNU
SİZ DE KULAKLARINIZ
İLE İŞİTECEKSİNİZ.
GÖRÜŞMEK İÇİN İZİN
ALDIM.

KLER HA-
YATINDAN MEMNUNDU. AVU-
KATLA HAPİSHANENİN YOLUNU
TUTTULAR.

KONUŞMANIZ YALNIZ BİR
KAÇ DAKİKAYA İNHAŞAR
EDECEK. AZ, ÖZ KONUSUN.

HAPİSHANENİN MAĞMUM VE
KASVETLİ
DİVARLARI
VE HAVASI
KLERİN MANE-
VİYATINI BİR
HAYLI
BOZDU.

GARDİYAN GEL-
DİĞİ ZAMAN OT
YATAĞINDA UZAN.
MIŞTİM.

YANSEN.. BİR ZİYA-
RETÇİN GELMİŞ.
SENİN NEYİNİ GÖR-
MEK İSTERLER
BİLMEM Kİ! ?
BİR ZİYARETÇİ.
O.. KLERİMDİR..

ARKASI VAR